THE GOVERNMENT BRENNEN COLLEGE MAGAZINE

MARCH 1944

Vol. XV

EDITED AND PUBLISHED

BY

Dr. M. Karamchand Wade, M. A., Ph. D.(London) M. R. S. T.(London)

PRINTED AT THE STANDARD PRESS, TELLICHERRY

CONTENTS

ENGLISH — PAGE

1. EDITORIAL NOTES
2. PRINCIPAL'S REPORT — 1
3. TOAST OF THE COLLEGE— Sri Rao Bahadur M. Kunhiraman Nair, B. A. — 25
4. RESPONSE TO THE TOAST OF THE COLLEGE— K. Sarojini — 26
5. PRESIDENTIAL ADDRESS—P. D. Asher, Esq., of Tiruppur — 31
6. JAIPUR VISITED—M. Karamchand — 39
7. FREE MID-DAY MEAL—P. D. Asher, Esq. — 43
8. CONTRACT BIDDING MADE EASY—P. M. J., *I. C. S.* — 46
9. A BOOK THAT HAS APPEALED TO ME— T. K. Prabhavathi, Class I — 49
10. THE HEART—Capt. R. C. Toyle, L. M. & S. — 52
11. INDIA IN THE POST-WAR WORLD—Pazhayanur Rama Pisharody — 53
12. THE UNFAITHFUL MAIDEN—T. K. Balagopalan, Class I — 59

MALAYALAM

1. ലോകസമാധാനത്തിന്ന് യുദ്ധം പര്യാപ്തമാസ്സീരുകയില്ല— കെ. എ ഗൌരിക്കുട്ടി, ക്ലാസ്സ് II — 1
2. മതം മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു വിഘാതമാണോ? —കെ. എസ്സ്. ലീല, V ഫോറം A — 8
3. ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം—എം. നാരായണൻ, ബി. എ., എൽ. ടി. — 12
4. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ പിങ്ഗള—എം. കെ. കൃഷ്ണൻ, ക്ലാസ്സ് II — 18

UNIVERSITY LIBRARY, MADRAS.
10 OCT 1946

MEMBERS OF THE STAFF 1943—44

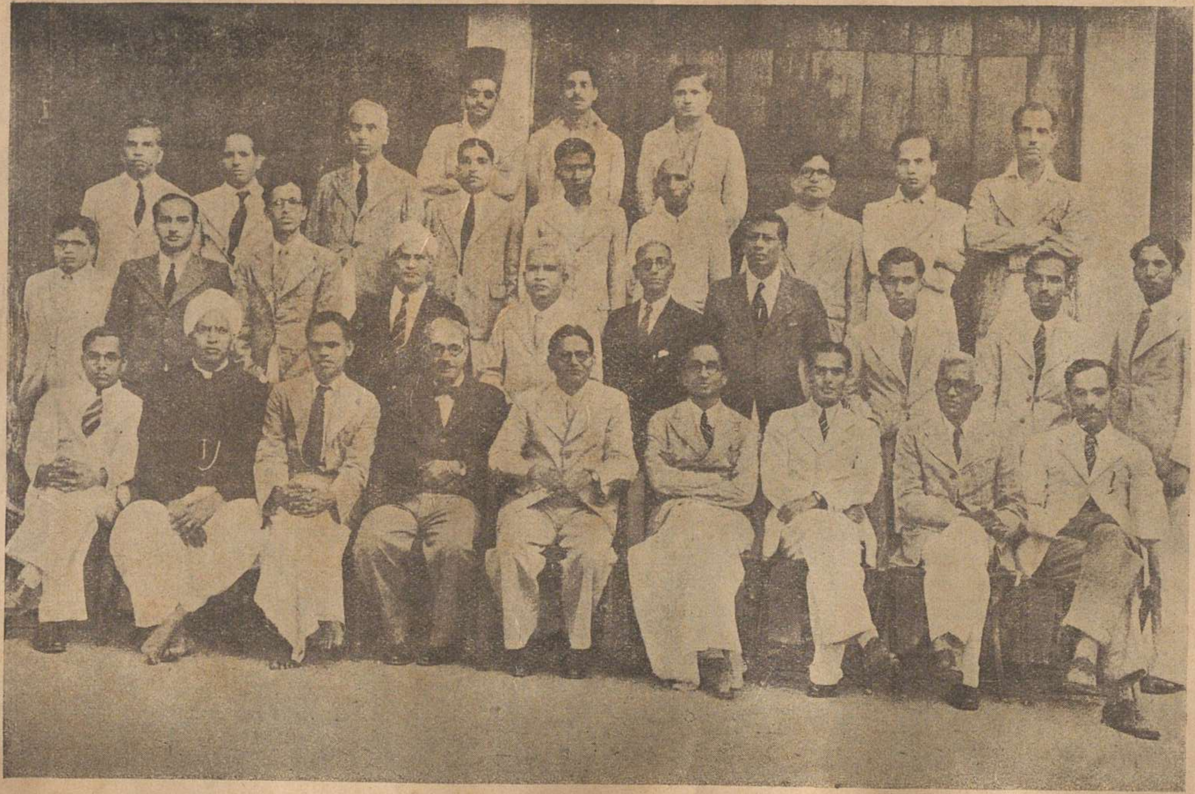

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

EDITORIAL NOTES

Sri P. D. Asher

Our College Day this year was unique in the history of this hoary institution. Never before has a merchant presided over the chief function of this College and never before have the students met with such understanding, sympathy, and munificence at the hands of a President.

Mr. Asher hails from Kathiawar, from a place not far from famed Dwarka, the capital of Lord Krishna. He received his early education at St. Mary's School, Madras, where he acquired an excellent knowledge of Latin, and a love of learning and service which make this merchant so scholarly and humanistic. Those who know him well find the humanitarian in him dominating the business man, for charity is the pulse of his machine.

His presidential address, read out with an enthusiasm and energy seldom found in exalted occupants of the Chair, gave excellent advice to students. Not content with mere words he donated Rs. 1001 for several cups and charitable objects connected with the College. He has followed up that gift with a further donation of Rs. 800 for a Free Kitchen to be run by the College from next term, for giving free midday meals to poor school children.

The memory of our simply-clad, smiling, benevolent President, radiating goodwill all round, will be treasured by all of us and thousands of people who assembled on the College Day, and be a source of pride and inspiration to us for years to come. Long live our President!

EDITORIAL NOTES

Poet Vallathol

Friday, February 18th, was a red letter day in the annals of this institution, for on that day we had the honour and pleasure of welcoming Mahakavi Vallathol to our College. Seated in a gaily decorated car, and profusely garlanded, the Poet was taken in a grand procession by our students to the accompaniment of band music and thunderous huzzas. The procession reached the College gate at about 6-20 p. m. The Poet was received by the Principal. After a group photo, the function began at 6-30 p. m. in the college quadrangle.

The meeting, which was arranged under the auspices of the college Malayalam Association, was well attended and looked like a miniature College Day. The Principal extended a warm and hearty welcome to the poet. Vidwan Sri K. V. Manan Gurukkal, the Vice-President of the Association, then delivered the welcome speech. After paying a just tribute to the many services rendered by the poet to Malayalam Literature, he expressed the great pleasure of all those assembled in having the Mahakavi in their midst. Miss K. A. Gouri of Class II read the welcome address to the poet. Some of our High School girls then recited select passages from the works of the poet. The audience was also entertained to a dance by Miss K. Susheela of Form VI

Sri K. T. Chandu Nambiar, Advocate, then delivered a long and interesting speech on Vallathol's contributions to Malayalam Literature. Quoting extensively from the poet's works, Mr. Nambiar showed how the poet had helped the regeneration of Malabar in various departments of human activity by his literary gifts.

Rising amidst vociferous cheers, Mahakavi Vallathol replied to the address that was presented to him. His was an interesting speech

blended with many humorous anecdotes. He was listened to with rapt attention and often cheered by the cultured audience.

In his concluding remarks the Principal expressed his great admiration for the poet and announced his intention to present a cup known as Mahakavi Vallathol Dancing Cup to be awarded every year to the student who is adjudged as most proficient in dancing from among the students of the High Schools and Colleges of Malabar. He also announced his intention to start a Vallathol Association for the promotion of Music and Dancing, and offered a donation of Rs. 200 for that purpose. Messrs. Cheruvari Vasudevan and C. J. Revel also expressed their desire to associate themselves with this laudable venture by promising to donate Rs. 100 each. These announcements were received with great enthusiasm. With a vote of thanks proposed by Sri A. Balakrishna Warrier this enjoyable function came to a close at about 9-30 p. m.

Miss Bharati Sarabhai

We have great pleasure in introducing to our readers a youthful poet of great promise and considerable performance. Miss Bharathi Sarabhai, although born in England and named after the celebrated Tamil poet Bharathi, has spent most of her life at Ahmedabad. She received her early education at the Montessori School run by her gifted mother, exclusively for her children, at an annual cost of some Rs. 50,000.

Miss Sarabhai took a first class Honours Degree in English Literature, from the Univeısity of Bombay, in 1933, and proceeded to Somerville College, Oxford, where she went into residence in October 1933. She graduated in Modern Greats in 1936.

EDITORIAL NOTES

After a short stay in India Miss Bharathi Sarabhai returned to England to get the advice of reputed authors on her literary work. Last year she published "The Well of the People," which attracted considerable attention in literary circles. Her work, which is characterised by refreshing originality, bears a deep imprint of the pressing problems that face the present-day India.

Felicitations.

Our heartiest congratulations to Misses V. K. Chandramathi and and M. A. Jayalakshmi and to Messrs. M. Bhargvan and N. P. Nuruddin on their marriage; to Messrs P. Sankaranarayanan and K. Kunju Kaimal on their restoration to health; to Sri A. V. Harihara Ayyar on his promotion to the Madras Educational Service; and to the Principal on his daughter, Miss Shakuntala, being the first lady to graduate M. B., B. S. from the Stanly Medical College, Madras, in December 1943.

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

PRINCIPAL'S REPORT

Mr. President, Ladies and Gentlemen.

Let me accord to you all a most hearty welcome to our annual gathering, celebrating our College Day, the second of its kind since I assumed stewardship of this ancient institution. I shall hasten to add that the members of our Staff and the students join with me in conveying their joy and thankfulness to you, who have gathered here in thousands, for so kindly responding to their invitation and honouring us with your presence. The College Day is an occasion eagerly looked forward to by us when we renew our contacts with you all and when you, on your part, coming back to your dear old college, revive ancient memories and meet the friends of your youth, when the young and old meet and mingle in happy comradeship. It also gives an opportunity for us to tell you, and for you to judge, how well we have striven to keep alive the torch that you handed down to succeeding generations of members of this college. I am happy to assure you with pride and joy that the college is growing from strength to strength and is continuing to serve in an increasing measure the needs of North Malabar in the matter of higher education.

Changes in the Staff. Since we met last we have not had many changes in the Staff of the College. We had but three, one occasioned by our Logic Lecturer Sri Sankaranarayanan going on leave, the other, which arose early this month, by the transfer of our Chemistry Lecturer, Sri Srinivasavaradan, to the Madras Medical College, and the third one by the transfer of Mr. C. V. Lobo to Palghat. I have great pleasure in

welcoming Messrs. S. Santanam, K. Ramanuja Rao and Janab Abdur Rahiman. This is the first time that a member of the Mappila community has been appointed an Assistant Lecturer in this College. Mr. Rahiman is a distinguished old student of ours and has already won our admiration by his suavity, scholarship, and assiduity.

Strength of the College. We have more students this year in all departments of the College than we had last year. The numbers in the Intermediate classes have increased from 176 to 194, those in the High School from 215 to 219, and in the Branch School from 256 to 274, making a total of 687 for the whole institution as against 647 of last year. Were it not for paucity of accommodation, we should have admitted more students. The proportion of girl students to the total strength is greater this year than last year. We have 35 girls in the College, 58 in the High School and 104 in the Branch School, totalling 197 as against 152 last year. If only we have more spacious class rooms, our strength, particularly in the College classes and in the Branch School, large as it is, will be considerably greater. It is a great pity that very little has been done all these years to provide better accommodation, and now, unfortunately, the exigencies of war have imposed limitations in constructional programmes and we have to content ourselves with make-shift arrangements which are by no means adequate or satisfactory. We can only wait for better times and trust that, in the not distant future, the College and the High School will be housed in respectable buildings worthy of their past and serving their needs in an abundant measure.

While on this subject of strength and accommodation, I must refer to a regrettable misapprehension that seems to have arisen in the

minds of some of you in the matter of admissions to the Junior Intermediate class last July. In previous years, the number of applicants was either almost equal to, or sometimes even less than, the number that can be accommodated in our lecture rooms, and that enabled all who applied to be admitted. This year, however, we received 50 per cent. more applications than we could provide seats for, especially in the Science class room, and so we had to refuse places in the Science section to a number of students who sought admission into it. But we gave them the option of joining the History group which most of them elected to do. In doing this, however, we were not unmindful of the claims of Muslim and girl students, to whom special consideration was invariably shown, and they were given preferential treatment even though other things were *not* equal. Let me assure you that, knowing as I do full well that this is the only College for North Malabar, I am eager to admit as many students as possible and nothing fills me with greater joy than to keep the College doors open to all who seek to enter it. If, however, I limit admissions, I do so with very great regret, hampered by lack of accommodation on the one hand and the restrictions of the University authorities on the other.

Results. The results of the Intermediate Examination left much to be desired. We sent up 73 candidates, most of them ill-prepared partly on account of indiscriminate admission of students to groups for which they were ill-equipped and partly on account of the political turmoil that resulted in upheaval all over the country. Out of them 21 secured a full pass, and 38, passes in different parts. Ten students got a first class. The number of total failures out of 73 was 14. I am sure that at the coming examination the results will show appreciable improvement.

COLLEGE ASSOCIATIONS

When I took charge of this College I found that the deliberations of almost all the Associations in the College were conducted mostly in Malayalam. Realising fully that this acted as handicap to college students in developing their powers of expression in English, a language bound to be useful to them outside Malabar, I reorganised all the Associations on a new basis. The parent Association is the College Union to which are associated the Literary Association, the Malayalam Association, the Science Association, and the History Association. I laid it down as a rule that the deliberations of all the Associations be invariably conducted in English except in the case of the Malayalam Association. This is a new addition to our Associations and is intended specially to develop students' powers in speaking their own mother tongue. These changes have thoroughly justified themselves by the beneficial results which have followed. Compelled to speak in English, the students are now slowly picking up what was to them a lost art, and even this year many of the members who took part in discussions acquitted themselves very creditably.

The various Associations functioned well during the year under report, the members evincing keen interest in their working. The inaugural address of the associated societies was delivered by my learned friend, M. Revel ,B. A., LL. B. (Paris), on the 5th August, 1943. M. Revel spoke about the working of similar associations in the French Universities and the ideals they placed before themselves. He stressed the necessity for developing fellow feeling, brotherhood, toleration, and a spirit of co-operation among students.

On 15th September, 1943, the Union held a meeting to record its sorrow at the sad and premature death of Sri M. R. Nair, B. A. (Hons.), an Old Boy of the College. Sri M. R. Unni presided.

We had had the pleasure of listening to two Air Force Officers in quick succession. Flight Lt. Wood addressed the College on Monday, 18th October, 1943. He spoke about the importance of the Air arm for the defence of the country, pointed out the immense possibilities for service that lay before the youth of the country by joining the Air Force, and exhorted young men to join it in large numbers, both for their own sake as well as that of their mother country. On 20th October, 1943, Pilot Officer Sri Murkoth Ramunni, B. SC., an Old Boy of the College, spoke on his experiences as an Officer in the Indian Air Force. The speech, which was enlivened by many a humorous anecdotes, was very much appreciated.

On 22nd October, 1943, an extraordinary meeting was held when Miss C. Paine addressed the members on 'The Fundamental Basis of Education and Instruction.' The main theme of her talk was that all education should aim at the development and perfection of the nobler qualities in us which would make us realise our oneness with the rest of the world and thus pave the way to the establishment of universal brotherhood and lasting peace.

The members of the Union wish to place on record their sense of gratitude to M. Revel, Flight Lt. Wood, Pilot Officer Ramunni and to Miss Paine for addressing them.

Besides conducting meetings, the Union is subscribing for "The Hindu," "The Mail," "The Liberator," "The Chandrika," and

"The Modern Review," to supplement the papers and periodicals got down by the College. These additions have greatly enhanced the usefulness of the College Reading Room and I am glad to state that good use of it is made by the members.

The Literary Association conducted two parliamentary meetings and an ordinary one. The two extraordinary meetings were conducted on parliamentary lines. The members, thanks to the infectious enthusiasm and dynamic spirit of their Vice-President, Sri M. R. Unni, took a lively interest in the proceedings. At the first meeting they debated on the Pakistan question and the justice of the demand of the Muslims. At the second meeting, the discussion centred round the motion before the house, viz., 'That the post-war world should be communistic.' At both these meetings student Speakers conducted the proceedings with commendable ability and the members showed their sense of responsibility by their unquestioning obedience to the rulings from the Chair. The question hour on both occasions was a very lively one. One noteworthy feature of the two parliamentary debates was that many of the girl students, generally a dumb group at meetings, took an active part in the deliberations.

The Malayalam Association held four meetings in the course of the year. One was to mourn the death of Mahakavi Kuttamath, a great poet of Kerala. At another the contributions to Malayalam Literature by Kuttamath formed the subject of discussion. The Association struck a new path by conducting a parliamentary debate in Malayalam, the subject under discussion being 'Religion is an obstacle to human progress.'

The History Association conducted only two meetings during the year when students spoke on historical subjects. Generally speaking, the members have shown little interest in the work of this Association which, in spite of its large membership, seems to be comatose.

The Science Association has been functioning vigorously due to the efforts of its indefatigable Secretary, P. V. Venkitachalam. It conducted four meetings and the members spoke on subjects bearing on Science and Mathematics. Demonstrations to illustrate the theme of lectures on scientific subjects were a noteworthy feature of the meetings.

In short, the Union and the various associations affiliated to it have been active throughout the year. I thank Messrs. Chathu Achan and Unni, the Vice-Presidents, as well as Secretaries of the Associations, for mobilising such a lot of literary enthusiasm.

The Athletic Associations. As usual, enthusiasm for games and athletics ran high among students early in the year and, rain or no rain, they invaded the sports field in large numbers trying to snatch a few fleeting hours of mirth and recreation at Hockey, Football, and Cricket. The College quadrangle having been given over to girls' physical training, we had to shift the men's Basket-ball, Badminton, and Tenekoit Courts to the western fringe of the maidan, where Government has been pleased to allot some play-ground for the use of the men students. This partly compensated us for the fresh loss of play areas we recently had to suffer by reason of our being compelled to hand over one of our two Tennis Courts, near the Fort, to the Madras Fire Service.

The problem of finding adequate play fields for an Institution like ours, with the strength of the High School and College growing from year to year, and now close on 700, is still as acute as ever, and I am submitting proposals to the Director of Public Instruction for the acquisition of play fields.

The girl students have now got what they badly lacked all these years, e. g., a play-ground of their own. The majority of them have shown much enthusiasm for games. It is hoped that all of them will continue to keep up the new-born interest in games which a play-ground of their own has helped to foster. I am grateful to Miss P. V. Padmini for superintending the Girls' Games.

Tournaments In accord with the highest traditions of sportsmanship and generosity for which the Brennen College is justly famous, we have temporarily relinquished the stewardship of all the trophies and cups that we had won in previous years. We shall be beginning the next year with a clean slate.

Wherever our teams went, whether to Palghat, Calicut, Mahe, or the Maidan nearby, they received a sound licking, but not without giving our friend the enemy a taste of our sportsmanship in the form of a clean play and smiles over our defeat. Our reverses remind us of the temporary setback that the Allied Arms suffered in all theatres of War in 1940 and 1941. Like the Allied Nations we too are looking forward to giving our friend the enemy a thorough trouncing before the year 1944 is out.

The first of our trips was to Palghat where we took part in the Foot-ball, Basket-ball, Hockey, and Cricket Tournaments, conducted

by the Victoria College every year. Railway travel these days needs physical vitality and combativeness of a type which alas! few of us possess. After receiving an intensive squeezing on an extensive scale, our players reached Palghat but half alive. Their verve and aplomb had gone. Little wonder that when, at Foot-ball, they met the Ganapat High School, Calicut, they lost the game by the odd goal in three. Our boys played very well and, though beaten, were by no means disheartened or disgraced. Our popular Station Master's son, P. S. Sethumadhavan, played a masterly game which was much appreciated.

In the Basket-ball Tournament our opponents were the redoubtable Pollachi High School Team and they beat us fair and square, scores being 38—14.

At Hockey we suffered the first real disappointment of the year. We had done very well indeed in local matches, having triumphed over some of the best sides in the town. But at Palghat our players could do nothing right, and how could they after long hours of strenuous third class travelling? and the Victoria College XI, fresh as bridegrooms- snatched away from us the Asher Hockey Cup which we had the privilege of winning for the last four years out of five. To compensate our good boys for the loss of the Asher Cup, I have brought over Mr. Asher himself to Tellicherry. His presence here, in our midst, is equivalent to an armful of cups.

We had a try at Cricket too and played the local Mission High School in the first round on the maidan. My friend, Mr. Selvam, turned out a formidable set of players. They looked so hefty, almost fatherly that our popular Fire Officer asked Mr. Unni whether after completing

College education, boys went for higher studies to the B. E. M. High School! Those stalwarts won the match hands down, and the Rugmani Memorial Trophy that we had won the previous year went out of our hands.

COLLEGE DAY COMPETITIONS

The second, and part of the third, terms were taken up with a round of inter-class competitions in all games, in which a very large number of students participated with much enthusiasm. The Annual Athletic Sports this year were indeed an open competition without many outstanding athletes to monopolise events. Entries for all items were quite encouraging and the girls in particular staged a very enjoyable meet last Saturday, when they turned out in large numbers and competed against one another with great zest and enthusiasm.

On the whole, we have been able, notwithstanding the limitations of play-ground facilities, to stage a fairly crowded and fruitful programme of games and competitions, and though we had regretfully to relinguish some of the old trophies that we had almost grown into the habit of winning, we have not been unduly perturbed over the results of these competitions considering that we have, whether in victory or in defeat, always striven to build up a tradition of clean and healthy rivalry among our young sportsmen and sportswomen. In fact, it is our belief that should a trophy for the 'best loser' be offered over a series of open competitions, our teams that played and lost this year are bound to be unchallenged champions.

I congratulate Sri Varadan for smiling through an uninterrupted series of disasters and wish him restoration of normal luck next year.

College Co-operative Union. The Union continues to do very useful work. During the year under review its working was rendered ever so much smoother on account of all the transactions being on a cash basis. In spite of our best efforts we were not able to secure any fresh supplies of paper, our main article of trade. No dealer seems to have any paper to sell at Government rates. The paper market is apparently pitch black. We doled out our old stock of paper to students with caution. Energetic steps are being taken to replenish it.

The number of members during the year was 433, with a share capital of Rs. 459. In spite of famine in paper, pencils, etc., and spot cash business, the sales amounted to Rs. 5,768-3-5. The audit for this year is not yet over, but last year we realised a profit of Rs. 1,240, declared a dividend of 6¼%, allowed a rebate of 10% on purchases, and brought up our Reserve Fund to the solid figure of Rs. 2,122-1-0. Now our Reserve Fund is over five times our paid up capital and reflects great credit on Messrs. Kelu Nedungadi, Rama Pisharodi and Chimmer who, from very small beginnings, have built up the College Co-operative Union into the best of its kind in the Presidency of Madras.

I must mention with pride a generous gesture of last year college students who, finding the Sports Fund bankrupt, agreed to forego their bonus and offered to place the entire amount of Rs. 192-2-9 at the disposal of the Principal, to be spent at his discretion for any purpose connected with the College. I am extremely thankful to them for this, and assure them that the amount which they so liberally placed in my hands has been utilised for purposes of common benefit to all students.

I congratulate Sri Chimmer, the Secretary, and the watchful Board of Directors, on the successful working of the Union.

College Magazine. Owing to paper scarcity and domestic financial strigency, the March 1943 issue of the College Magazine lacked its former volume. The next issue is being projected on an ambitious scale and will be in your hands in March.

Medical Inspection. All the students of the Junior Intermediate Class were medically inspected.

Dr. Miss Kolendavelu, M. B., B. S., of Cannanore inspected the girl students and my valued friend, Captain Toyle examined the boys. Medical reports pointing out defects have been sent to parents or guardians of students and it is hoped that early steps would be taken to rectify them.

HIGH SCHOOL

Exigencies of public service resulted in a couple of changes on the Staff. Two of our School Assistants were transferred to the Inspectorate. Sri A. V. Harihara Ayyar has been raised to the Educational guddi of North Malabar and what is our grievous loss is the gain of the whole of the District. We convey our congratulations to him and wish his regime a great success. His transfer has brought into our midst Sri K. P. Narayana Ayyar, a teacher of great personal charm and professional efficiency.

By the transfer of Sri K. Narayanan Nair as Deputy Inspector of Schools, Cannanore, the school lost one of its best teachers. His ready resource, efficiency, financial solidity, and cheerfulness won him many admirers and the unstinted devotion of his pupils. He has been succeeded by the local Deputy Inspector of Schools, Sri M. Bhargavan. Having

decided to cast his lot with boys and girls, he, like our Arabic Munshi, has taken the wise step of marrying. The happy event came off only last week. On my own behalf and on behalf of his colleagues and pupils, I congratulate Sri Bhargavan and wish him a very happy and fruitful wedded life.

Sri K. Kunju Kaimal, who has availed himself of four months' medical leave, has, I am happy to say, mastered his old malady and is well on the way to good health. His academic mantle has temporarily fallen on my young friend, Sri P. V. Madhavan Nambiar of the College Chemistry Department, whose place as Demonstrator has been taken up by Sri G. Laksmi Narayana Shenoy, an old student of the College. The Government having sanctioned the post of an additional Malayalam Pandit, Sri A. Balakrishna Warriyar, B. A., was appointed to the post.

STRENGTH OF THE SCHOOL

The strength of the School has risen from 215 to 219, and the number of girls has gone up from 37 to 58. How to find retiring accommodation for this large number of girls has been a source of constant worry to the Principal. The problem is likely to be further accentuated next year when some 40 girls are expected from the Branch School in Form IV.

Results. The results at the S. S. L. C. Examination have been steadily improving. This year, out of 72 students presented for the public examination, 43 were declared eligible. The pass percentage works out at 60 as against 56 of last year.

School Museum. Lack of space for housing the museum has been

in our way and on that account attempts to collect articles representative of arts and crafts have been slackened. For all that, we have been able to add about 50 items to our stock. The Natural Science Section has been enriched by specimens of Zoological and Botanical interest such as stuffed birds, nests, eggs, fishes, human foetus at various stages, seeds, and plant types. I thank Messrs. M. Narayanan and Rama Pisharodi for buildiug up an excellent museum.

Scouting. A Scout Troop was started early in July 1943 with Sri P. V. Madhavan Nambiar, B. SC., L. T., as the Scout Master. It has had a humble beginning with only ten members. Attempts are being made to popularise the ideals of the movement among students so as to enlist many more next year. Last September the troop was registered as a unit of the Boy Scouts Association of our Presidency. It is hoped that by the time you next honour us with your annual visit you will be welcomed by a lusty Scout Troop.

I congratulate Sri Krishna Ayyar, the Assistant-in-Charge, on the successful working of the School. He has been ably assisted by an excellent set of highly talented assistants, the like of whom will be hard to find in any one school anywhere in India. Teachers like Sri Koru, to mention but one member of that brillint galaxy, shed lustre on their profession by their thoroughness, scholarliness, and abiding sense of duty.

BRANCH SCHOOL

Sri A. V. Harihara Ayyar, who was the Headmaster of the school for some months, was promoted as District Educational Officer, North Malabar. Sri P. Balakrishna Menon has since been in charge of the institution.

PRINCIPAL'S REPORT

Sri N. Krishnan Nayar retired from service in July 1943 after 17 years' service in the Branch School. He was a particularly gifted teacher. His experience as a Deputy Inspector of Schools and his scholarliness made him much sought after for advice in running the administration of the school and keeping up the tone of the institution. We wish him rest and peace after his long and faithful service.

With a view to looking after the special needs of the large number of girls attending the school, a woman teacher, Miss A. V. Ammu, was appointed to the place left vacant by the retirement of Sri Krishnan Nayar.

Strength and Accommodation. The strength of the school is 274 as against 256 of last year. The number of girls rose from 89 to 104. Fifteen Mappilla boys and one Ad-Dravida pupil are on the rolls. To meet the demand for increased accommodation, a handsome block containing three rooms was put up early this year. It provides a good retiring room for the girls, besides an office room and a class room. It equips the school with a permanent stage. We are extremely thankful to Janab T. K. Abu Haji, the owner of the school building, for the construction of this building at considerable cost.

Manuscript Magazine. The pupils of the school run a manuscript magazine called Bala Prabha under the guidance of one of the teachers. The sketches and drawings contained in it show good attainments on their part.

Sports and Games. The school lacks an adequate playground. Yet with the available space every pupil is made to play some game or other. Football, Badminton, Volley Ball, and Tennekoit are the outdoor games

played by boys. Girls play Badminton, Tennekoit and Throw Ball. Table Tennis and Carrom are the indoor games both for boys and girls.

The boys competed in the Candeth Memorial Badminton Tournament and Volley Ball Tournment held at Kadirur on the 8th and the 14th January respectively. Although playing against a high school, they gave a good account of themselves. We trust that the training given to pupils will stand them in good stead when they come up to the higher classes of the college.

Excursions. Pupils of classes 4 and 5 were taken in two batches round the town.

A batch of the senior girls of the school, accompanied by the lady teacher and the headmaster, went on an excursion to Iritty. I take this opportunity of acknowledging our indebtedness to Sri Nambisan for the very cordial reception to the girls who will always remember with pleasure the delightful day they spent at his farm.

School Day Celebrations. For the first time in the history of the school the School Day was celebrated in March last. It was thought that there were more opportunities for the development of the talents of the pupils of the Branch School if they were to celebrate their own School Day separate from the College Day. The achievements of the pupils during the celebrations and the appreciation of their performance by the public have fully justified the step. This will be a recurring feature of the school in future years.

I congratulate Sri Brlakrishna Menon and his Staff on a successful school year. Sri Menon's work has been characterised by promptness and efficiency.

ENDOWMENTS AND PRIZES

Last year, on occasion of the College Day Celebrations, I made an appeal to the public of Tellicherry to create a few endowments in the college for the benefit of our students. I am glad to tell you that my appeal has not been in vain. M. Revel, B. A., LL. B. (Paris), the popular and versatile timber merchant of this place, who is well known in Bombay literary circles as the proprietor of the International Book Shop, and among French-knowing people all over the world as one of the star French Commentators of the All-India Radio, was the first to respond to my appeal. He placed a sum of Rs. 200 in my hands to be utilised in any manner I liked for helping poor and deserving students. Five students, two Hindu boys, a Hindu Girl, and two Muslims were the recipients of Revel scholarships this year. He supplemented the donation with a delightful tea-party to Revel Scholars. We are indeed very grateful to M. Revel for this act of philanthropy and on behalf of the College I tender my grateful thanks to him. By right of affection, born of academic affinity, we have adopted him as a member of the College family.

Mrs. E. C. Govindan has sent me Rs. 100 for the creation of the Shivaram Vijayan Memorial Endowment in memory of her two sons, Shivaram and Vijayan, old students of the college, who met with tragic deaths at sea near the Dharmadam Island in April 1939. I am thankful to the good lady for thinking of us for perpetuating the memory of her dear sons whose loss we share with her.

In 1941 a cheque for Rs. 500 was offered by Sri A. K. Vasu for the creation of an endowment known as "The Natyala Rama Memorial Prize," in memory of his father, but due to difficulties that cropped up

on the outbreak of the war and the occupation of Burma by the enemy, there was delay in the realisation of the amount. I am glad to say that the sum has since been collected and invested with the Treasurer of Charitable Endowments. The Prize of the value of Rs. 15 is to be given to that student of the High School who writes the best hand. I wish to express my sincere thanks to Sri A. K. Vasu for this munificent gesture which, I am sure, will be appreciated by everybody, particularly by people like me whose horrible handwriting makes the the King's English look so ugly.

Another benefaction has been made by Sri Cheruvari Vasudevan, our extremely popular friend whose mind, like his body, has been cast by a kind Providence in a large mould. In response to an appeal for endowments that I made at the Annual Day Celebration of the Branch School last year, Sri Vasudevan took my breath away by announcing, even before my words were wafted to my hearers, an endowment of Rs. 101 for a prize to be awarded for proficiency in Mathematics in that school. The amount now lies lodged with the Treasurer of Charitable Endowments. More than the amount of the endowment, what filled me with admiration was the spontaneous alacrity of the offer and the speed with which he followed it with the actual gift. I sincerely thank my good friend Mr. Vasudevan, and hope that it is but the beginning of many more such benefactions by him to the school of his boyhood days.

Two other endowments are in the offing. My learned friend, Sri T. Rama Pisharoty is contemplating the endowment of a sum of Rs. 200 for the award of a prize in memory of his brilliant daughter, the late

lamented Miss A. Amminikutty, who was one of the best products of this College.

Sri Murkoth Srinivasan, son of Sri Murkoth Kumaran, has kindly offered to endow a prize in memory of his father. As an earnest of their intention these two gentlemen have been offering prizes for the past two or three years. It is to be hoped that before we meet next year these two endowments would have become accomplished facts.

Almost every one of you is, I am sure, very much attached to this Institution by reason of your having gone through your School or College course in its halls. Will I be asking too much of you, such of you as can afford to do so, to commemorate your connection with the College by founding scholarship or prize-endowments, and thus lend a helping hand to struggling poverty or help recognise and reward outstanding merit and achievement?

Prizes. Though the college is now in a position to stand on its own legs so far as funds for the award of prizes are concerned, still it was my learned colleague, Sri Chathu Achan's earnest desire, to associate as many prominent and public spirited gentlemen of this place as possible with the College Day Celebrations. So, with my official blessings, he addressed a few letters to some of the well wishers of the College. The result has simply surprised me, for it revealed the wealth of affection that people have towards this institution. The response was far beyond our expectations. Sri K. C. Gopalan, who was with us till the other day as District Judge, contributed the generous sum of one hundred rupees to the Prize Fund. He wished that prizes should be

awarded for the best essays, in English, Malayalam and Urdu, which offered constructive suggestions for the promotion of communal harmony and amity. The prizes are appropriately called 'Amity Prizes.' I am sorry that the generous donor is not in our midst, but the fragrance of his generous act is permeating the atmosphere of this quandrangle today. I thank him profusely.

Many other gentlemen have also honoured us with their beneficence. Prominent among them are our popular Assistant Sessions Judge, Sri A. V. Balakrishna Menon; Alijanab Abdul Sathar Sait, M. L. A. (Central); our charming Municipal Chairman, Alijanab M. P. K. Mamoo Saheb; Sri K. M. K. Nair, our talented Public Prosecutor, who, we are thankful, has survived his A. R. P. Wardens; Sri G. Damodara Rao to whom we are indebted for one of the best boys in the College; Rao Sahib N. Kelu Nair, one of our distinguished Old Boys; and Messrs C. P. Packi Keyi Sahib, C. O. K. Muhammad Keyi Sahib, P. C. Moidu Keyi Sahib, T. P. Mohamed Sahib and Sri M. K. Bharathan, the proprietor of the Standard Press. I convey my grateful thanks to them.

War Effort. In this college we have also done our little bit in furtherance of war effort and have conducted propaganda to educate our students in matters connected with work for winning the war. In addition to getting dlstinguished public men to address them, the members of the college staff have placed before them pertinent aspects of the war to enable them to obtain a correct knowledge of its origin and its course. The large volume of literature relating to the war sent to us by the Provincial and Central Governments, by the United States Office of War Information, and by the National War Front Organisation

is placed before the students and is read with eager interest and understanding. All the students have enrolled themselves as members of the National War Front and have taken the pledge to do everything in their power to hasten the day of victory. They gave generously towards the fund for disabled soldiers on Poppy Day and to the Red Cross Society and the St. John's Ambulance Association. Whatever may be the temper and attitude of students elsewhere, the Brennen Boys (in which nomenclature I include the girls as well) have always evinced a lively interest in the course of the war, and by word and deed shown, in no mistakable manner, that not merely do their sympathies lie with the Allies, but that they are anxious and eager to do whatever they can to help their cause. They know full well that their role is not to remain mere passive sympathisers or distant spectators of this conflict, but that the war is every day becoming their war, that their present safety and future prosperity are bound up with winning it and winning it quickly. I am glad to announce that quite a large number of our students, past and present, have enlisted themselves in the fighting units and technical training organisations. Eleven of our college students have already been selected by the Provincial Recruitment Board for King's Commissions and sent to pre-cadet school, Adyar. More have been called up for interview. The High School has already contributed several smart youngsters to the technical branch of the I. A. F. I have no doubt that they will render a good account of themselves, serving their King and Country with loyalty and devotion, upholding the fair name of the Brennen College and come back, when the hostilities cease, with decorations and distinctions.

In my address to you last year, I ventured to express the hope

that "when we celebrate the next College Day, we may do it amidst peals of victory." If, as I said, the "darkest hour had passed and we saw the glimmer of the dawn" early in 1943, the dawn has now actually broken dispelling the darkness of lonely despair which once enveloped the powers of good, and threatened them with destruction. The fall of Mussolini, the epic of the Soviet stand in Stalingrad, the flight of the German hordes from the heart of Russia to western Poland, the glorious achievements of the Fifth and Eighth armies, their triumphal march from the deserts of Tunis to the gates of Rome, and the reverses of the Japanese in the South Seas, all fill us with cheer and confidence that before the year is very much advanced the remaining enemies of humanity in Berlin and Tokyo will themselves have fallen and paid the supreme penalty for playing the Devil's game with the fortunes of mankind. May God grant that the advent of that happy day is hastened and that it breaks on us more suddenly than we expect, so that we may soon divert the weapons of war to the arts of peace, "beat swords into ploughshares," and convert tanks into tractors ensuring peace and plenty in every home and, joy and contentment in every heart.

Conclusion. Ladies and gentlemen, great and difficult times lie ahead of us and we shall have served our posterity well or ill according as we leave them a heritage of peace and plenty, goodwill and concord, or perpetuate the present evils of want and discontent, of distrust and universal hate. Our Schools and Colleges have a great part to play to fit the youth of our land to come by an inheritance which alone will secure the safety and security of humanity in the future. We of the Brennen College here are anxious to do our bit in this great task and

have been doing our humble best to instil into the minds of our youthful charges the paramount importance, not so much of learning a great number of facts as of acquiring habits of accuracy, attention, and method, of steady studies, seemly behaviour, and disciplined life. It has been our earnest endeavour to place before them such stable landmarks as courage, truthfulness, energy, scholarship, and kindness. The progress is necessarily slow, but it is steady and already we see the academic and moral tone of the College appreciably on the upgrade. In that, I am happy to acknowledge the willing co-operation of every member of my Staff, to all of whom I am, indeed, much indebted. I am particularly beholden to Sri Sankaranarayanan who has been an outstanding example of an Officer whose mind, imbued with moral integrity, has fashioned a paragon of efficiency, duty, and loyalty. His health gave way in the discharge of his duties and we are longingly looking forward to his return in early March. The strain on Sri Chathu Achan has been great. As the Lecturer-in-Charge of the Library and as Vice-President of the Union, he has turned out excellent work. I am grateful to him for commendable devotion to duty.

I acknowledge my gratitude to, and thank, Sri Rama Pisharodi who has been of considerable help in reducing the costs of administration. Estimates submitted to the Principal by rapacious contractors or tradesmen are readily scaled down by them to competetive, economic levels after Sri Pisharodi's commercial mind and persuasive tongue have been in operation on them for a few minutes. I am also thankful to him for arranging accommodation for some five thousand guests today by large scale beggary of furniture from every good citizen of this obliging town.

My young, lively colleague, Rama Ramanan Unni, my old friends of Palght days Sri Padmanabhan and Sri M. Narayanan, and the model teacher of the institution, Sri Koru, have my grateful thanks for giving me of their best.

May I say a word about our local Government as represented by our genial Tahsildar, Sri Govindan? He has been extremely helpful to us in several ways and has given us most favoured treatment. We thank him for his generous amiability. My good old esteemed friend Mr. Jayarajan, I. C. S., has brought his fertile brain to bear on our playground problem and has already been very helpful. I am looking forward to his generous help in enabling us to secure sufficient playing-fields for our nearly 500 boys and 200 girls.

To all those ladies and gentlemen who have helped to make these elebrations the success that they are, I tender my most hearty thanks. Sri Chathu Achan, when moving the vote of thanks, will mention their names. To you, my beloved friend, and more than brother, Purshotambhai Asher, I am specially beholden for coming all the way from Tiruppur to preside over this day's function. Long live the Brennen College!

TOAST OF THE COLLEGE

PROPOSED BY

Sri Rao Bahadur M. KUNHIRAMAN NAIR, B. A.,
(Dt. Organiser, National War Front, Malabar)

In proposing the toast of his *alma mater* Sri Rao Bahadur Kunhi Raman Nair referred to the days he had spent in the Brennen College as a student and teacher, and of the debt he owed to the College in the building up of his character which had been of immense service to him throughout life. He also spoke, with feeling and reverence, of his teachers who were then on the Staff of the College. Speaking of the conditions which prevailed in his own days in educational institutions and comparing them with those obtaining at present, he drew the attention of the students to three points in particular. He deplored the tendency among present day students to indiscipline, and said that it was the result of a change in the attitude of students to their teachers. "At the present day," he proceeded, "the relationship between the teacher and taught is looked upon as a sort of contract. What ought to be taught and how much should be taught are more often dictated by the students. This sort of attitude has led to indiscipline in educational institutions, a thing which every well wisher of this country would deplore."

The Rao Bahadur also spoke about the deterioration that has come about in the relationship betwecn the teacher and the taught. He found in the modern student nothing of that reverential attitude which was characteristic of the old students towards their teachers.

He deprecated strongly the tendency on the part of the students to take part in political activities, a tendency very mnch in evidence in these days of political turmoil and unrest. According to him, while one was engaged in one's studies, one must act according to the wishes of one's teacher. The teacher, with his experience and knowledge, was the best guide that any student could find. He instanced the case of many students who spoiled their careers by taking to political activity before completing their studies. He was, therefore, strongly of the opinion that students should desist from taking any active part in politics. He was glad to notice that the Brennen College atmosphere was refreshingly free from politics.

Expressing his gratitude to the Principal for having done him the honour of inviting him to propose the toast of the College, the Rao Bahadur concluded his speech by wishing his beloved College all prosperity.

RESPONSE TO THE TOAST OF THE COLLEGE

BY

K. SAROJINI

In proposing the Toast of his *alma mater*, Sri Rao Bahadur M. Kunhiraman Nair has brought to bear his mature wisdom and experience on some of the vital problems which affect the student population. He referred to the need for discipline on the part of the students, to the

development of a spirit of Bhakthi or reverence towards the Guru, and, lastly, to the calamitous results that follow from active participation in politics by students. They were words of wisdom that came from the lips of a man of experience born out of sincere conviction and meant for our good, and in that spirit I welcome them and accept them. But if I raise my feeble voice in offering an explanation on behalf of my fellow students I should not be misunderstood as trying to belittle the solid worth of what he said or as questioning the soundness of his statements. The charge that modern students are an undisciplined lot, that they are lacking in reverence towards their teachers, and that they are interesting themselves more in matters not strictly within the range of their studies is not new to us. It has been oft repeated from many platforms. But what our elders and well-wishers forget is that we are removed from them by more than a generation and that we live under conditions so vastly different from what obtained in their time. The world is not an inert mass, it is a dynamic thing often changing and reshaping accepted ideas and ideals. Many things which would have shocked the conscience and disturbed the soul of a mid-Victorian are now accepted as a mere matter of course. People of Mr. Nair's generation lived a sheltered life when the placid atmosphere of the land was not disturbed by any untoward incidents. But today the world is very much awake. Subject nations are conscious of their birth rights, there is a call for action from every side for assertion of political rights, for a better and more equitable distribution of wealth, for the banishment of racial arrogance, and for the establishment of a more stable and just ordering of the world. The world is crammed with plenty, yet millions starve; there are great tasks waiting to be done, yet millions are

unemployed. We are witnessing before our very eyes one of the most inhuman and bloody wars that ever blackened the face of this earth. The flower of youth, the very cream of society, the hope of the future world is being sacrificed at the altar of human greed and thirst for power in a murderous conflict between contending rivals. The clang of metal and the clash of arms, the roar of cannon and the screeching of bombs, the whirr of the planes and the wail of the sirens—this is the music to which the ears of modern youth are attuned. Seeing and hearing all these, how can we, the youthful and inquisitive minds, be blamed if we ask what is wrong with this world of ours which our elders taught us was built on stable foundations? It is only by such questioning and searching of hearts that progress has been achieved in the past, and who among our elders would deny that the world is not in a sorry state or that it does not require immediate attention? If you find us undisciplined on certain occasions, for I emphatically deny that we are habitual offenders in that line, it is not due to a lack of appreciation on our part for discipline in life as such, but it is the result of restlessness, of impatience, and of a sense of frustration. Both in the immediate future after our studies and for a long time to come we see nothing to cheer us up. There are no rosy pictures of good jobs and comfortable careers before us. On everyside we see nothing but frustrated hopes, deep disappointments, disillusionments staring us in the face, and the indiscipline of which our elders accuse us is but a pale reflection of the conflicts going on outside.

As for the charge of our lack of *guru bhakthi* or reverence for the teacher, I most respectfully assure Sri Rao Bahadur Kunhi Raman

Nair that we are not a whit behind the older generations in cherishing feelings of respect and love for our teachers. In this, as in other matters, changes have taken place. There is greater contact between the teacher and the taught and more of freedom in their relations than before. While in former days students stood in awe of their preceptors, we for our part have discovered in our teachers qualities which have endeared them to us. At least, so far as our own college is concerned, we are happy to have a Principal who is ever solicitous of our welfare, and a band of teachers who are more our friends and guides than mere grim instructors. We find them always accessible, and the interest which they take in our studies and general welfare lightens our burdens and brightens our paths. We are grateful to them for what they do for us and cherish nothing but feelings of respect, regard and affection for them.

Sir, about the question of our participation in politics, I shall not say much except to point out that, as in the case of indiscipline, our interest in politics is but the natural consequence of the forces surging around us. When the whole world has taken up the cry of four freedoms and when the world is in the throes of a new birth, how can the student, the architect of the future world, stand aloof or remain unaffected? He must be less than human if he is to pass through these stirring times without being himself stirred and awakened. Let me make one point clear. All that I have said is not to be taken as a defence or even as a reply, but only as an explanation of the conduct of the modern student, and it is the duty of our well-wishers and elders like Sri Rao Bahadur Kunhiraman Nair to think out plans which would be a harmonious blending of modern ideas with our ancient ideals. I assure

him that discipline, Guru Bhakthi and other laudable qualities are as much valued by us as by our elders, and that we are grateful to him for the very sound advice he has given us tonight.

Ere I conclude, let me thank Mr. Nair for the very handsome compliments he has paid to our college. I wish to assure the Old Boys of the college that we shall also cherish the memory of Brennen College and that it shall be our endeavour to become worthy of this institution which has been the centre of light and learning in North Malabar for about a century. I gladly and cheerfully respond to the toast of my *alma mater* which Sri Rao Bahadur Kunhi Raman Nair has proposed. Long Live Brennen College, and may her shadow never grow less!

UNIVERSITY LIBRARY.
10 OCT 1945
MADRAS.

PRESIDENT WITH HIS FAMILY

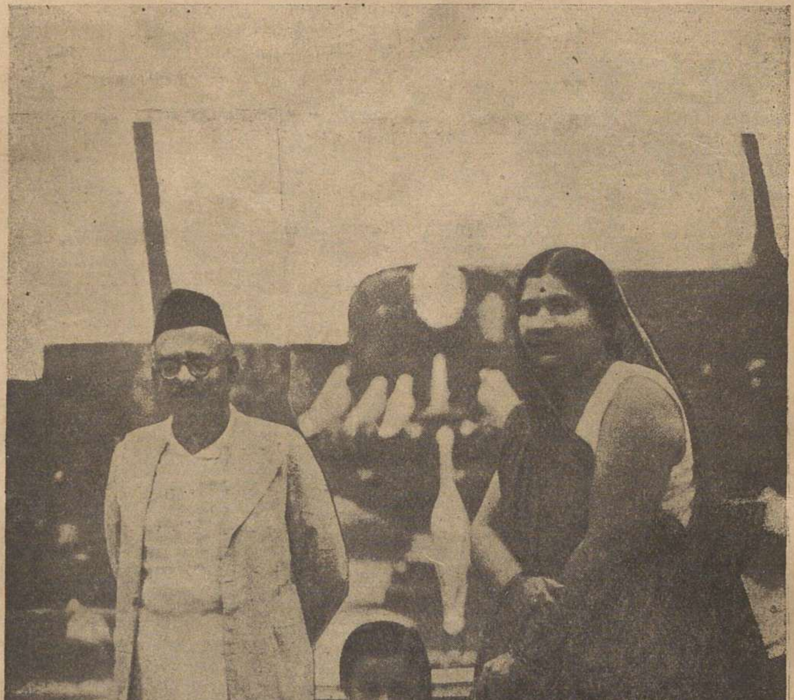

Seth P. D. Asher, Mrs. Padmavathi Asher and Master Chandrakumar Asher.

PRESIDENTIAL ADDRESS

DELIVERED BY

P. D. ASHER, Esq., OF TIRUPPUR

I thank Dr. Karamchand, Principal of the college, for having conferred on me the distinction of presiding over the College Day celebrations of this ancient institution. I believe that an Annual Day in the life of an educational institution is an occasion to which greater significance should be attached than what is due to it as a mere annual occurrence. It is in effect a stock-taking of the college after the completion of every year's working. It is an exciting occasion for both the teachers and the students and a crucial time for competitors about whose performances the final verdict is pronounced by the prizes given.

I really enjoy being present amidst a large number of young and bright faces, constituting a scene of colourful beauty and animation. I cannot, however, help confessing just now to a feeling of surprise at the choice for the Chair having descended on me, a commercial man whose sphere of activity is something far removed from this educational circle, which is a sphere surcharged with an atmosphere of learning and where a galaxy of intellect is reigning supreme. I am all the more grateful for this.

I wish to offer my hearty congratulations to all recipients of prizes on their success in the competitions held. I have a word to say to those who have participated in the contests but have not secured any of the prizes, and that is that they should not be chagrined. They have to take their failure as a sign that in order to deserve the prizes they

ought to strive much more in the years to come. If any among such sections of students have to be comforted, I would quote from Hamlet, and ask them to be persons that 'Fortune's buffets and rewards take with equal thanks.'

Before turning to students, let me also felicitate Dr. Karamchand on his report about the working of the college for the year that is past. The report makes very interesting reading, revealing a state of impressive progress from strength to strength, and adumbrates a steady dynamic programme for the future. The diverse activities so successfully organized by him are an index to his versatile powers. Above all, the ease with which he is able to carry the evolution of the college into a mixed educational institution, along progressive lines, is highly commendable. I have known Dr. Karamchand well since a long time. He is not only a prominent educationist but one who, by his outstanding qualities of head and heart, has won the universal esteem of one and all in the many centres in which he has functioned in India.

The proposing of the Toast of the college by an Old-Boy, by which old loyalties to the college are effectively preserved, is a happy feature, while the graceful convention furthered by Dr. Karmchand of reserving the privilege of replying to the Toast to girl students reflects considerable credit on him and his predecessor Sri Kelu Nedungadi, who is said to have originated the practice.

Looking into the Principal's report for the previous year, I find it said that in spite of the existence in Malabar of liberal hearted parents with a long purse, anything like munificence in the shape of endowments to the college is disappointing. I have a suggestion to put forward in this connection. A college of nearly seventy years standing,

like this institution, must have on its roll, several thousands of Old Boys many of whom must be holding decent berths in life. Whatever their professional status may be, nothing can possibly deter them from contributing a couple of rupees or even a couple of annas every month towards a fund to the credit of the college. Like rain drops gathering into a flood, some such per capita contribution, apparently small, will in course of time accumulate into an enormous financial reserve, out of which a good number of useful schemes can be started for the benefit of their *alma mater*, while a number of deserving poor students can have a lift.

My young friends, one can hardly forget anything of the period of life when one was a student of a school or college. A good deal of the matters and events experienced during other phases of life has a tendency to easily slip out of the mind in course of time. Memories of the student-days, on the other hand, are indelible. The episodes, the adventures, the dreams, even the small incidents of the time, go deep into remembrance and are easily recalled by man at all points of contact with students. I am now actually overtaken by the reminiscences of my young days. Like a picture on the screen, scenes of my early days reenact before my mind, making me feel as though I am young again. I wish I were one of the students gathered here rather than one of the Professors connected with the college or even what I am now, the president of this function. Students may not be aware, I do not expect them to be aware, of the fact that the years spent by them as students of schools or alumni of colleges are in one sense the happiest part of their lives. For one thing, they are not bearing the burdens of life. They are

strangers to the pains which afflict elders who bear the brunt of responsibilities ln life. They are free to dream, conjuring up a world of their own, and embellish it in any manner which fancy leads them to do, and thus come to cherish an extremely roseate view of life. This is their privilege. Elders are not to quarrel with them even if they conceive utopian ideas. The students' career is also the most formative period of life, when the chief impulses and emotions which are to guide them through life, crystallise into shape. It is then that the distinctive character of each gets into a definite mould. But every student is bound, sooner or later, to come out of his studies with higher or lower academic distinctions or with no laurels to his credit, and enter life in some capacity or other. Stepping into actual life as students must, they find that life is not the bed of roses fondly looked forward to by them. They necessarily discover a gap between their foretaste and the grim realities of life. This is much more so in our country where the system of education is more unrelated to the practical needs than probably it is the case in other countries. Some tips to students on such occasions may not be out of place. It is for elders, therefore, to offer advice to students even when they are running their course of studies about the crux of matters with which they are concerned, viz., choice of a vocation, so as to help and smoothen their inevitable transition from the poetry of the students' world to the prose of practical life.

In my humble opinion, the choice of a vocation is a momentous affair in life, next only to the choice of a wife or a husband. I can understand that very many people, many a man and woman in one of their fits of idle musings, could have wished that they were born with silver

spoons in their mouths. People born rich are above the worry of earning their livelihood. But how many of us are rich? Infinitesimal is the number of the rich. Most of us have to choose a situation and eke out our livelihood. Choice of a suitable career is a very difficult problem with most of our young men. Mistakes are made in the choice of vocation, leading to failure not only of the individuals but to what may be called a national defect, when many such cases in the country are taken in a collective light. In the opinion of sociologists, a large part of the evils of the present day society is attributable to vocational maladjustments.

It seems to me that in regard to the problem of vocation of the present day, we may, for a while, think of how it was in our country in the past. Our caste system of the olden days was something of a solution as it enforced that son should follow the calling of his father and grandfather. It was a social divison of labour which was also able, under the circumstances then prevailing, to avoid congestion of particular professions, and to successfully dovetail the different sections of society into its scheme of economy. Society was responsible for the selection of vacations for one and all. The caste system was initiated as a type of social welfare organization and was able to meet the requirements of the times long past. The caste system persists to day but in a disorganised form. It has lost its socio-political character. It has become an anachronism politically, economically, and even socially.

Now, the son of a Brahman does not necessarily follow the vocation of a Brahman, or a craftsman's son, the craft of his father. Education is slighly vocational but not sufficiently so. Our Universities are

131466
28351
521:N252
H5

UNIVERSITY LIBRARY
18 OCT 1946

producing more of lawyers, teachers, doctors and clerks than are required. These professions are overcrowded and are causing unemployment of a large number of the educated. The requirements of modern society even in our country are vast. Much of human material is in demand for trade, commerce and industry. It is for the government to make a survey of all the avenues of employment, and give the necessary vocational orientation to education as is the case in other countries and furnish vocational guidance by which schools or colleges and the trade or industry concerned, co-operate and easily absorb qualified people for suitable situations. The State has to provide these opportunities, and our Government most probably will be considering educational reforms on these lines as part of the post-war reconstruction schemes.

Let me stress that in the meanwhile it is high time our young men should realise, among other things, the need of the times which is that almost every young man, after study of classics or humanities to the minimum extent, should think of taking to either technical studies or getting into trade, industries, or agriculture. The war has shown of what pivotal importance these fundamental activities are to the nation. The war has also meant a wave of economic activity and prosperity to us though it is likely that, when the war comes to an end, a large part of the present hectic activity may have to be closed down. Industries such as the textile industry, which has become established as a result of the war, have immense post-war potentialities. The war has also meant a better military opportunity to our countrymen than was available during the late war, to distinguish themselves by the side of other nations.

Malabar affords greater scope than any other part of our country

for rural uplift work. Many among the students coming out of the college, at least those who do not get into the public services, will do well to settle down in their respective villages, and try to make themselves useful by carrying on social welfare work. Lady students can render more effective service in this direction, particularly in Malabar, where ladies from time immemorial have been in enjoyment of greater rights and privileges than their sisters in others Provinces. Malabar is also a region full of possibilities for the development of cottage industries. Opportunities for solid work towards improvement of rural life are awaiting bands of rural workers. Unobtrusive actvity such as this, in villages, is the noblest form of national service that can be done to our country with its *seven lakhs* of villages. It is up to students, especially lady students, to undertake, as far as possible, this work in the spirit and with the zeal of missionaries. Thereby they will be combating ignorance wherever it exists in villages, and by carrying the flame of enlightenment and culture into villages, meeting a fundamental need in the growth of our national welfare.

The present war is certainly a greater world war than its immediate predecessor of 1914. It is fittingly called the greatest war that the world has so far witnessed. This war is going to change the complexion of human affairs considerably. Many pre-war institutions have already crumbled, reminding us of the immortal lines of Poet Tennyson, "The old order changeth yielding place to new." The vast clouds of dust raised by the war, are setting down in many spots of the world, disclosing the immensity of the havoc wrought by war and the extent of sacrifices called for on the part of the allied forces in facing the trial.

Almost all leaders of the war on the side of the Allies are already visualising the end of the war and the advent of peace.

From all the world-wide death and destruction caused by the war, a sound global order is bound ultimately to emerge, a state of affairs broadbased on equity and fairness among nations and individuals. The youth, the youngsters of all nations, will be in charge of the coming international order. My broad and general appeal to you, the younger generation of men and women who are to be the custodians of the coming order of things in our country, is that you should cultivate a perfectly non-communal and objective outlook such as will enable you to be men and women of action, proper citizens and practical-minded administrators of a national government, successful traders or industrialists and invincible soldiers of the army, navy, or the aerial forces, charged with the national defence of India.

I thank the Principal once again for having given me this opportunity of playing a part in the College Day celebrations of this institution.

JAIPUR VISITED

"The hospitality of the Rajputs is proverbial, and we shall carry away with us the happiest recollections of our stay in Jaipur, and I shall always remember with the greatest pleasure that I shot my first tiger in your forest," said His Majesty the late King Georgc V, speaking at Jaipur State Banquet, on November 23, 1905. The chivalry, bravery, and horsemanship of the Rajput are equally proverbial. All those attributes of the Rajput are felicitously exemplified in His Highness Maharaja Sir Sawai Mansinghji Bahadur, G. C. I. E., of Jaipur. His equine prowess is world famous, for has not John Gunther described His Highness as possibly the best polo player in the world? His unremitting devotion to Polo and Flying, in spite of several serious accidents, is rooted in the Rajput's utter disregard of danger. It is this innate bravery, inherited from a long line of ancestors, that took His Highness on active service to the deserts of North Africa. His forebears were the Army Chiefs of the Moghuls and the same loyalty to his Sovereign has made this Prince unsheath his sword to fight the battles of the Empire.

The Maharaja Sahib Bahadur was born on August 21, 1911. His capital, Jaipur City, is 191 miles to the South-West of Delhi. The State has an area of 15,601 sq. miles, a population of 26,31,775, and an average annual revenue of Rs. 150 lakhs. There are a number of sub-sidiary chieftains known as Thakurs, whose combined income is about the same as that of the parent State.

The City of Jaipur is a dream in stone. It looks ultra modern in lay-out although it was built centuries ago. Nowhere in the East do

you find a city like Jaipur with straight, spacious roads laid with geometric nicety, residences skilfully planned and uniformly coloured to the same shade of pink, and such a wealth of squares. Under the wizardly touch of Sir Mirza Ismail, the greatest constructive genius that India has produced during the last two centuries, the statesman-artist who has made Mysore known all over the world, Jaipur is daily acquiring new beauties and growing from strength to strength. Among the attractions of Jaipur is a lovely College, a beautiful Hospital, a luxurious Club boasting of an American bar, a swimming bath, and probably the finest polo ground in the world, the exquisite palaces at Amber done in marble and jade, the dainty Hawa Mahal immortalised by Sir Edwin Arnold, the celebrated Observatory, and the Pothikhana where repose some of the finest paintings of the Rajput school, and a number of priceless books, among them a Persian translation of the Gita by Great Akbar's beloved friend, the celebrated scholar and statesman Abul Fazl.

Jaipur is famous for co-ordinating art to commerce. Its brass enamelled work, blue white pottery work, and ivory carving are known even in Europe. Its multi-coloured turbans and sarees that add dignity to its handsome men and grace to its lovely women, satin shoes, and gold brocade are much in demand in the North.

Jaipur is rich in several things, but it is the richest in India in millionaires. The State that supplied financiers to the Moghuls has now given plenty of mill-owners to the British. The capital controlled by Jaipurians in British India must run into the astronomical figure of about Rs. 500 crores. The appointment of Sir Mirza Ismail as Prime Minister, and his anxiety to put Jaipur on the map of the world, have

made all these intensely patriotic millonaires look homeward for doing their bit for the land of their birth. On May 2nd, when I was staying with that paragon of hosts, Sir Mirza, a visitor was announced. Sir Mirza received him with kingly courtesy, introduced us, and then in the human way, in which lies the charm of his personality, hoped that he and his family were doing well and that he had enjoyed his visit to Jaipur. The Seth, all smiles, said that since Sir Mirza's arrival Jaipur was pleasantly different. All his efforts, he continued, to interview the previous Prime Ministers had failed, and the cavalier treatment meted out to him had long kept him away from home. He was anxious to do something for Jaipur, and before he left, a park and a hospital costing some ten lakhs of rupees had materialised. When the conversation turned on starting a Cotton Mill at Jaipur, the Seth regretted that owing to recent heavy commitments he did not have much ready money. For the moment, he added with a naivete all his own, he could not lay hands on much money. He could spare only 25 or 30 lakhs! This munificent millionaire, Seth Bhartia, is typical of a number of other multi-millionaires, all of whom are simply oozing out with lakhs of rupees to Sir Mirza, for the service of their homeland. There are, to mention only some multi-millionaires, Seths Chamaria, Goenka, Golechha, Makharia, Singhania, Poddar, Boobna, and Tholia who have already promised help to Sir Mirza. Lastly, there is the most prominent Jaipurian, one of the leading industrialists of the world, Seth G. D. Birla, who is a professional contributor to all kinds of charities on a lavish scale. He has promised several Colleges for the Jaipur University and has offered to finance the running of a Rural Reconstruction Department by the State.

I stayed with Sir Mirza for a few days and my surprise of the

first day turned into amazement when I found so many fine things simultaneously going ahead at such a rapid pace. A few years of the Mirza administration will undoubtedly make Jaipur into the Model State of the North. The Maharaja Saheb Bahadur has shown wisdom beyond his years by appointing the greatest living constructive statesman in the British Empire as his Prime Minister. He will soon reap abundant reward in the well-being fo his loving subjects. Long live Jaipur and its winsome, handsome Ruler, the Polo King of the World!

M. KARAMCHAND

OUR DONORS

Standing: Messrs Shiva Maller, Ali Mohamed Sait, P. Rama Pisharody, C. O. K. Mohamed Keyi

Sitting: Messrs C. Vasudevan, K. M. K. Nair, A. V. Balakrishna Menon, Principal, M. P. K. Mammu Sahib, K. Kunhambu Nair.

COLLEGE CO-OPERATIVE UNION DIRECTORATE

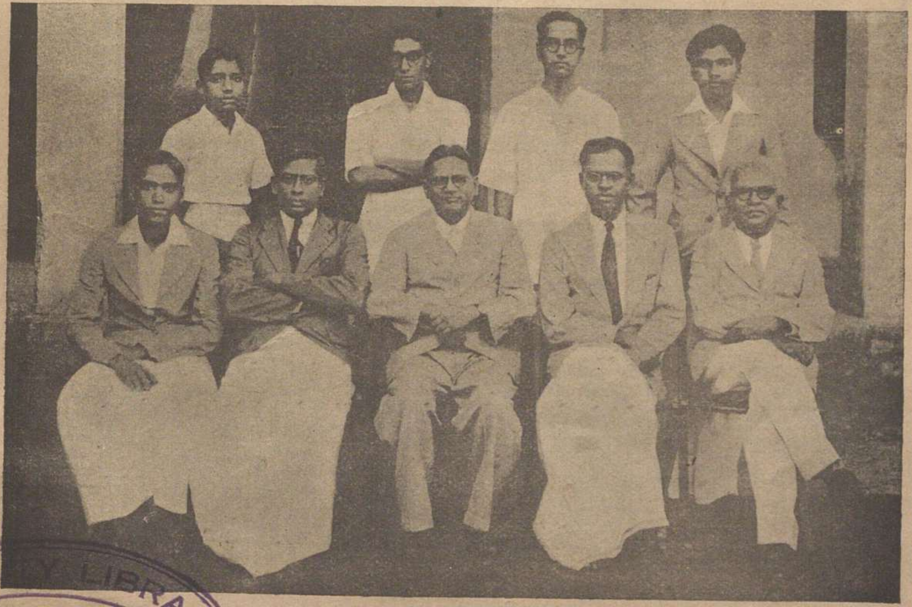

VERSITY LIBRA

COLLEGE UNION COUNCIL

COLLEGE DAY CELEBRATIONS, JANUARY 1944

Winners in Sports

FREE MID-DAY MEAL

(Mr. P. D. Asher generously offers to bear the entire cost of the free feeding of poor students during the academic year 1944-45.)

Tirupur,
5th March, 1944.

My dear brother,

The idea of running a free kitchen in your college suggested by you is very happily thought out. It is a very opportune move at this juncture when our country is in the tentacles of an acute food scarcity such as was never experienced before. Educational institutions with a great percentage of their students drawn from the poor classes come in for a considerable share of the sufferings resulting from the food position. Many a student has to go without his noon-day meal. While meeting a fundamental physical need, a free kitchen in a college is also a moral gain. It will have the salutary effect of eliminating the invidious distinction and mental dissatisfaction as among section of students well-fed and otherwise of a college, and enable everybody to feel comfortable. So far as a college is concerned, a free kitchen will inaugurate a position of comfort and equality among students.

I should think that your college is instituting the first free kitchen in the annals of education. Though this step is long over-due, none has so far taken the initiative in the matter. The glory is solely yours of adding a noble side to college activities which is sure to be followed by every sister instititution in the Presidency. I am reminded of the Gurukuls of yore with their vitally integrated co-existence of the teachers

and the taught. The modern-day kitchen, though it is the outcome of war circumstances, as a feature of a closer contact between the students and colleges, invites a comparison with the manner in which students in ancient days were connected with the Gurukuls.

You may deem donors like my humble self rare, but I wish to point out from an honest conviction that Principals like you are much rarer. An attitude of melting, palpitating, parental affection towards every student, love of a high-strung order, deep attachment to the whole body of students wherein even one's own children are not viewed apart from the rest are, to say the least, at the bottom of your relations with the students. You have a stern exterior which is the mark of a strict disciplinarian, but he inner core is replete with tenderness. I am already cherishing a wish that my darling Chandrakumar, when he grows up to school-going age, should be under an ideal Guru like you.

I am not without misgivings as to how, with a modest sum paid by me, you are going to administer a free kitchen especially in these days when the prices of all food articles are sky-rocketing. As an astute businessman that I am considered to be rightly or wrongly, I am unable to perceive the feasibility of the proposition as worked out by yourself and your professors of mathematics in consultation. In case you encounter any insufficiency, let it be definitely understood that I shall not allow you to pay for my pleasures, i. e., I am determined not to allow anybody to encroach on my right to foot the whole bill whatever it amounts to. It shall be absolutely mine.

With love,

Yours affectionately,
P. D. ASHER.

I have moored
a little bird,
my chastened word,
In absent penance mood
to a white quick-scented wood-

Once a vandal,
he would kindle
the white candle
to devil-red, in line
upon line on the peacock pine-

Ah but now,
in white vow
on his bough,
hushed, alone with you,
he knows he has no wish to.

Ootacamund,
May 30, 1938.

BHARATI SARABHAI

Honour Tricks

2	1½	1	½	+
AK	AQ	A	Kx	Qx
	AJ10	KQ	QJ10	Jx
		KJ10		

Playing tricks When you cannot count them off hand (eg. AKQJxx = 6, KQJ10 = 3, AQJ10 = 3½ etc) adopt the following formula: Subtract 3½ from the number of cards in the suit. That will give you the playing trick value of the cards other than the first three. Add to that the playing trick value of the first three cards of the suit which can easily be worked out

A K Q = 3— AKx = 2 AQx = 1½ etc.

A K J = AQJ = 2½ (because the Q or K can be finessed in which case 3 tricks will be made)

K Q X = 1½ (because depending on whether the Ace is with opponent on your left or right you will make two tricks or one trick.)

Minimum requirements for Opening bids of

One — 2½ honour tricks *and* 4-5 playing tricks.

Two (Forcing bid) 4½ honour tricks and 9 playing tricks.

Three 2½ honour tricks a good six card suit 7-8 playing tricks.

Responses:- to opening bids of one.

(1) With 2½ or more honour tricks make a jump bid.

(2) With $1\frac{1}{2}$ h. t. and a *good* suit bid the suit.

(3) With $1\frac{1}{2}$ h. t. and no good suit or with less than $1\frac{1}{2}$ h. t. but three *playing* tricks keep *the bid open with one trump*.

(4) Responses to a forcing two bid are the same as 1 and 2 above. As the bid is forcing till game bid is reached you must keep the bid open with 2 No trumps even if you have not got 3 playing tricks.

(5) Responses to opening bid of three, same as 1 and 2 above. With one honour trick and 2-3 playing tricks raise to 4 of the suit bid by partner. (Trump support is not necessary)

Overcall $1\frac{1}{2}$ honour tricks and 4-5 playing tricks when in the range of *one*
2 honour tricks and 5-6 playing tricks when in the range of *two*

Replies to Responses (1) Rebid your suit if re-biddable (5 cards with 3 honour cards other than 10 is rebiddable.)

(2) Support partner's suit if you can. (Q or better and xxx or xxxx is minimum support)

(3) Show a second or shaded suit (Q xxx or better)

(4) Keep the bid open with No trumps if partner has jumped or you opened strong. (if you opened with a bid of one with 6 playing tricks or with $4\frac{1}{2}$ h. t., make a jump rebid yourself.)

Re-responses

(1) Rebid the suit if re-biddable.

(2) Support partners suit.

(3) Exploit the possibility of 3 no Trumps

Slam bidding 4 N. T. means 2 Aces, or K of one of the suits bid, or 3 Aces.

Replies. (1) With no Aces, sign off in 5 of the lower of the two suits bid, unless the high suits you.

(2) With one Ace, bid little slam in the lower of the two suits bid; unless the higher suits you.

(3) With two Aces bid 5 N. T.

(*Note.* I prefer this to Culbertson's recent modification of it, because the modification tells your opponents in which suit you lack the Ace.)

•

P. M. J.

*A BOOK THAT HAS APPEALED TO ME

Among the books that I have read, Hardy's "Return of the Native" has always held a special attraction for me. It is a novel which I appreciate for its varied excellence of plot and character, style and description. It is a story of emotions and feeling woven round the peaceful bushes of Egdon Heath.

The style of narration is very impressive. It is one calculated to hold one's attention while reading, and to leave very vivid impressions long after one has closed the book.

Hardy has the rare gift of realistic description, and this talent is most strikingly displayed in the "Return of the Native." Egdon Heath, the place where the events of the story are supposed to have taken place, is as important a character in the novel as the hero himself. It is described in such a realistic way that it becomes a living factor, throbbing and pulsating with life and energy. Hardy describes very closely the various changes that occur to it in different weathers, and we seem to be transported to the very place itself, watching its face darken on a cloudy evening, and feeling the very drops of rain on our hands on rainy days. We seem to be part of that vast dreary expanse that is full of life, and we are affected by every minute change that passes over it.

And the characters that Hardy has moulded and set to inhabit the strange heath have as striking an appearance as itself. First we are confronted by the heroine Eustacia Vye, that beautiful, passionate being, whose history and mode of life are a blank to her neighbours. She seems to be a being descended from a world different from theirs, with

* Prize winning essay.

her glowing beauty which makes one spell-bound and her ways which are equally surprising. In her dark eyes we could see her heart, a world full of emotions, struggles and turmoils, all supressed and hidden from the world. She lives in a world of her own, and no one on earth has an idea of the workings of the throbbing mind behind the lovely face. She leads her outwardly calm life in the old house on the heath for ever inspiring a certain awe and wonder in the hearts of the readers. She is a girl fit enough for the leading role of the strange story.

Next we have Clym Yeolright, a young man fresh from Paris, educated and refined, with lofty ideas and thoughts, and an earnest desire for the uplifting of his less fortunate companions. His is the only character that could win the admiration of Eustacia, and ultimately they get married. The only thing which mars the happiness of the young couple is the disagreement between the mother-in-law and the wife. They have violent quarrels. From thcn onwards Clym becomes a hero of tragedy. His noble heart is torn between the love for his mother and the love for his wife, and the earnest desire to carry out the various plans that he had ever cherished in his heart. At last, the death of the beloved mother is brought about by an act of unintentional cruelty on the part of the wife. That decides the strife. A speechless sorrow and despair fill his heart as he misunderstands his wife's action. The way in which Hardy describes the hopeless despair that eats into the strong heart of his hero is capable of wringing the bravest heart. Clym loses both his mother and his wife, the two persons for whom he would have sacrificed his life with a joyful heart. The rest of his life is one darkness of sorrow, regrets and despair. Hardy has shown the greatest skill in following the conflicts and doubts that rend his heart as each

fresh sorrow assails him. It is a close description of the human heart and its ways.

There are various other characters, each appealing in its own way. The simple innocence of Thomasin, the dignified, yet loving disposition of Mrs. Yeolbright, the loyalty and goodness of Venn, the reddle man and the dishonourable nature of Mr. Wildene, are all painted with great art and skill.

The language of Hardy is quite appropriate to the theme. The special charm of the book is that it is a close study of the human heart and the human mind, and we could follow the author through all the subtle and intricate mazes through which they run, without feeling the least tinge of unnaturalness anywhere. Such a work which is so admirably constructed and so flawlessly handled, will for ever arrest the reader, making him wonder at the magnificent way in which one human heart can communicate its ideas to another, creating a perfect understanding between them.

T. K. PRABHAVATHI

CLASS I

THE HEART

How wonderful is your rhythmic beat
To maintain well the body heat
By pumping blood to ev'ry part
Of living beings, O restless heart!

From birth to death your constancy
Unbeaten and unequalled goes,
Your 'lub' and "dup' so steadily
You keep up till the life outflows.

Your strength determines length of life
Which well depends on the strain you stand
And how you fight in the worldly strife
With vicious circles and their brand.

Let not your good histology
Allow diseased pathology
To hold you down from active work
Which normally you never shirk.

'Tis you who greet one heartily
Or bear a poignant heartfelt grief,
'Tis you who treat one cruelly
Or with such love, extreme or brief.

They call you stony, good or kind
Or warm or hard, and mix up mind
With you so oft; but always find
When you exist, you're ne'er behind.

CAPT. R. C. TOYLE, L. M. & S.

* INDIA IN THE POST-WAR WORLD

When thinking of dealing with the topic put down for me for this evening, "India in the Post-War World," I am nonplussed. What will be the post-war world! Can anybody even by the longest stretch of imagination say now what it is going to be like?

The problems of the world after the present war are going to be far more complicated and serious than we could imagine. The huge conflagration started by the enemies of peace and freedom will be nothing when compared to the great chaos we shall be forced to witness after the cessation of hostilities. The peace time economic structure of the world has been violently shaken in various ways including inflation of currency, and we shall have a terrible time of it to know how exactly the disturbed waters are to be restored to their calm. The political, social, economic, industrial, and commercial problems that will face the post-war statesmen will be simply astounding. Nobody will know what is good and what exactly to do. Everybody will be earnestly putting forward all kinds of theories about reconstruction. The problems will be multifold and complex, and will defy solution.

We know what happened after the last World War. Though the Armistice was in 1918, things never settled down for a long time after. During that War prices of things had gone so high up, and later on there was such a serious slump that the whole financial basis collapsed. Labour Government, Ramsay MacDonald, National Government, none

---

* Summary of a speech delivered at the Annual function of the Canara School of Commerce, Mangalore, on 19th December, 1943.

of these could restore the financial peace. Payments of reparations and various other factors upset the entire economic balance and financial structure, and the capitalist system was finding almost its self-made grave. Just then new commercial nations came forth with vigour and greater aggressive economic policies. Japan, United States, Czekoslovakia, all shot up and began to explore their own markets. There was thus unnecessary production and unequal distribution. The result was the world slump from which every country suffered.

In the present war, the young men of all countries have been raised to the highest pitch of imagination in regard to their future. These youths have offered their blood for the sake of preserving their blessed heritage, freedom. They will quite naturally expect their Governments to see that they are not forgotten after the war. They will want to be clothed, fed, housed. They will want to be employed and emyloyed reasonably well. Thus each government will be at its wit's end to satisfy these young men.

The young men of India have also rubbed shoulders with those of other countries, and they have seen the white man's glory vanishing by the side of the black man. The latter has fought as well as, if not better than, the white man. He has suffered as much economically, if not more. So his expectations will be great and his ambitions irresistible.

The last World War produced such an undesirable nationalism that every nation began to think of another war as inevitable. Every country began to arm itself heavily, and the subject countries were used as mere tools for the intense nationalism of the

empire builders. But this war has shattered all chances of such nationalism and has made world domination impossible except by the might of mere armed force. So India will, and can, claim to have her own stand in world affairs in future. She cannot any longer be ignored. Even for herself, she will have to find a place among the nations of the world on equal tcrms if she wishes to survive.

Moreover, India's problems have ceased to be anything but economic. Religion, caste, nationality, all these have been driven to the background. Think of the Bengal famine. Does it not affect the Muslim, the Hindu, the Christian, the depressed classes, all alike? Only self-seekers could make religious problems and communal problems the problems of future India. The masses, when once awakened to the realities of the situation, will refuse to yield to communal bigots. The diseases that spread like wild fire throughout Malabar and other places have proved beyond a shadow of doubt that the disease germs will as much affect a Christian as a Hindu, as much a Brahmin as a Pariah. Religious prohets may, perhaps, save our souls, but we lose our brains and forget the idea of our souls unless we live and think. The young men of India have to realise this fundamental fact and keep themselves cool in the communal turmoil engineered by some of our elders.

We have also secn that the capitalists, be they foreign or Indian, have only acted as the enemies of the country at every time of crisis. Think of the present war alone. The mill-owners and the other great industrialists have fallen on the masses like vultures and eaten away the little flesh left on them. The capitalist system must, therefore, go and must be replaced by an economic structure which will assure the masses their minimum for existence. The key industries of India will have to be

nationalised, and railways and other means of transport controlled for common benefit. The industries started for the present war will have to be maintained on a national basis. Land-tax has to be reduced to a considerable extent, and the potentialities of the farmer improved and more usefully dealt with. All these internal changes are absolutely essential to keep India going after the war.

In India's relationship with foreign countries, strict watch will be necessary. Tariffs may have to be imposed so that the home industries may be kept on, free from unhealthy foreign competition. The country should never be allowed to become the dumping ground for foreign capitalists or, for that matter, the Indian capitalists themselves. India's foreign debts will have to be paid off. There will never be salvation for India unless she is able to keep back for herself a sufficient quantity of the product of her labour. What is the uses of a farmer working from morning till evening, raising bumper crops, and paying off the entire product to some one else, leaving his own people in penury and starvation? The idea that India could live as an agricultural country alone is nothing but a colossal falacy. Consistently with her natural resources she should be forthwith industrialised. Her teeming millions, who now go about in stark nakedness stricken with grinding poverty, must first be satisfied, and that can be done only if India took her rightful place in the commercial world.

Some sort of concerted action on the part of the financiers and statesmen will also be needed to save India at this juncture. What a beautiful thing will it be if India took a leaf out of Russia in regard to her "Five year plans"! There is no use of Russia's slogans being re-

peated at the top of our voice. It is not by slogans that a country advances, but by the solid work of her sons.

Commercial nations that may become victors in the present conflict will want all their losses to be recouped by praying upon those who are likely to be caught sleeping, and the vanquished too will try to put forth their best for self-preservation. Competition will be terrible, and in the midst of that, if India continues her present policy of drift, disunion, aud lethargy, she will be doomed for ever. The grip of others after this conflict will be so tight that it will be difficult for India to extricate herself from it. Let the real leaders of India, let those who love India, those who have benefitted by India in the past, awake to their task of allowing India to live!

The present war has taught us, like all other preceding major wars, that a really commercial nation alone will have the requisite resources to stand a mighty strain. Spain with her empire neglected commerce, and cared for silver. Holland thought more of shipping and less of real commerce. Italy was purely an empire lover. Whereas, England thought of the world and her empire only in terms of the commercial spirit in her. She withstood all the big attacks of her enemies since the time of Elizabeth, and beautifully revived after every struggle. In the present war also, England will emerge victorious, because she has kept up her commereial spirit, I mean the spirit of the merchant. Think of the blue-blooded Chamberlain going to Munich to meet the painter Hitler, and the bull-dog Churchill going to all sorts of places! When there is real business the merehant will go to any place. Let India take a lesson, at least after 150 years of tutoring, from England in this matter!

Let new industries be started now alone, and preparations be made for starting heavy industries after the war. The automobile industry, the making of machines and tools, steel and iron, and the manufacture of chemicals must be attended to immediately. Their need at the present juncture is great. Ship-building if taken up now would give India a lead in that industry. The starting and development of these industries will enable India's men and women to find fine employments and her leaders excellent opportunities for using their brains for the advancement of the country as a whole.

Commercial nations alone will ultimately triumph in any cataclysmal struggle. India should remember this, and close her ranks at once so that she may begin to face realities. Our country is great and can be great. Only her leaders must think more in terms of India than in terms of communities or individuals. With her plenitude of natural resources and humn material India could become a wonderful land if only she wills. Her climates, tropical, sub-tropical, sub-temperate, temperate and frigid, her agricultural products from rice to wheat, yam to potato, and bananas to apples and oranges, her minerals like the coal from Singareni and iron from Mayurgang and Singhbhum, her extensive forest area with a wonderful abundance of timber, her great rivers affording means of communication and a perennial supply of water, her surprisingly fertile soil like that of the Indo-Gangetic plain, and above of all, her enormous population fit enough to be used for any industrial purposes, these are awaiting the will of the nation to be restored to their natural position for world wide commercial importance. Let the Lord give India's sons the right will. Awake India!

PAZHAYANUR RAMA PISHARODY

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1948
MADRAS.

THE UNFAITHFUL MAIDEN

The affability of Yamuna to Saroj Babu at the marriage party which would have been deemed decorous by any fair minded man, only served to confirm the misapprehension which Suresh had been harbouring in his mind for some time. To him, Yamuna's behaviour now-a-days was contrary to what he had expected of her. He was a very sensitive and susceptible youth and he felt certain that she was lavishing her love on Saroj Babu.

She was to him the epitome of all that was beautiful and lovable on earth. He had been able to meet all the buffets of circumstance with unperturbed equanimity because of the encouraging and soothing glances and words of Yamuna which buoyed and spurred him to greater and greater efforts. Now that she was not attentive to him, a sickening sensation came over the miserable Suresh, and he made a vow then and there not to have his interests, whatsoever they might be, linked in future with any of the feminine race. In this melancholy mood he got home. Suresh possessed moderate literary abilities, and sitting at his table began to put into words his boiling thoughts and the result was an emotional poem, entitled "The unfaithful maiden", ending with these lines.

"Loving is a painful thrill,
And not to love more painful still,
But oh, it is the worst of pain,
To love and not to be loved again!"

Suresh took the poem with him to college to get it published in the college magazine which was in preparation. A week back he had

written a simple and unostentatious article and this was rejected by the editorial committee, the reason being that it was too long. He epitomized it; still they wouldn't take it on grounds that it was inferior. Suresh's humble and unaided literary efforts were put in the shade by the dextrously plagiarized stories and articles which his companions submitted, just for a feeling of importance. No wonder his articles looked comparatively lacking in literary merits. The editors possessed an appreciable amount of knowledge of human nature. They were not deficient in tact and sympathy. They flattered him and said "Well, Suresh, your article is well written; we wish you would try your hand at something laudable. We know that you are quite capable of it, and let as know as early as possible the result of your trial." Had any delicate individual been in Suresh's shoes this rejection would have been a crushing blow to his pride. But Suresh was too familiar with defeats and disappointments to be very much chagrined. He rallied. He went to the editors for the third time with his poem. They said point blank that this was apparently a literary theft, and that they couldn't conceive a mere college boy write such an exquisite poem. This was too much for poor Suresh. Depressed as he was in mind by the recent disappointment in love, this new irony of fate laid him prostrate. He wouldn't have felt the impact of this blow had Yamuna continued to love him. As it was, Suresh felt this very deeply. Without a word he left the college and hastened home, and mailed the poem to Yamuna herself with a short footnote which read as follows.

"Dear Yamuna,

I had been loving you but you did not fully reciprocate it. Your neglect is too much for me to bear. Henceforth life has no fascination

for me. When this reaches you, I shall have left the material world for ever. Adieu, Suresh."

It reached Yamuna. She could hardly give credence to what she saw. "Ah! is this the reward for my immaculate love? oh! Suresh!!" faltered she, and clung to the bannisters for support.

Weeks rolled on to months and months to years. Yamuna had grown now very lean by this constant pining for Suresh. She had turned a deaf ear to many a suitor who sought her hand. Even Saroj Babu had to go away disappointed. In fact she was the very Penelope to her suitors. It was now fifteen years since Suresh left her, and Yamuna and her mother were growing tired of the agitated life of the metropolis, and were looking forward with all eagerness to enjoying the balmy and tranquil atmosphere of a moffussil. Accordingly they migrated to a far away countryside.

Instead of finding the much needed un-ruffled atmosphere, they found the village in feverish excitement. A sanyasi was to preach in that village and people were busy making preparations for his reception. Yamuna and her mother went to attend the sermon. The sanyasi was a man of wide renown and his arrival in this obscure village was looked upon as a singular occurrence. At length the sanyasi arrived and the jubilance of the people knew no bounds. He began his sermon with a calm and majestic demeanour. The people were drawn towards his magnetic personality. He spoke with such ardour of the greatness and goodness of God that the whole crowd was oblivious to every thing else. All the while Yamuna had been listening very attentively to the sermon, her head bowed down and an unaccountable tranquility

suffused her face. She seemed to drink in the inspiration. Then sanyasi's voice seemed to waken faint echoes of a thousand happy memories. She would nor try to dispel the melancholy pleasure the voice gave her. Presently, in the middle of an eloquent period, the sanyasi stopped. He stared. His eyes dilated. He seemed to shiver to his very marrows and he turned as pale as a waning moon. The people were perplexed. They could not comprehend this strange and mysterious change that overcome this beloved sanyasi. They looked to where he stared. His gaze fell on Yamuna. With a cry of "Oh Suresh, is that you!!" She fainted. Aid was rushed to her from every quarter. When she recovered and people looked with intense eagerness for the continuation of the sermon, they couldn't find the sanyasi who had held them spell-bound, He had mingled with the croud and was seen no more.

T. K. BALAGOPALAN,

CLASS I

MAHAKAVI VALLATHOL RECEPTION COMMITTEE

Poet Vallathol visited the College on 18-2-44

SENIOR INTERMEDIATE

UNIVERSITY LIBRA
10 OCT 1945

COLLEGE DAY CELEBRATIONS, JANUARY 1944

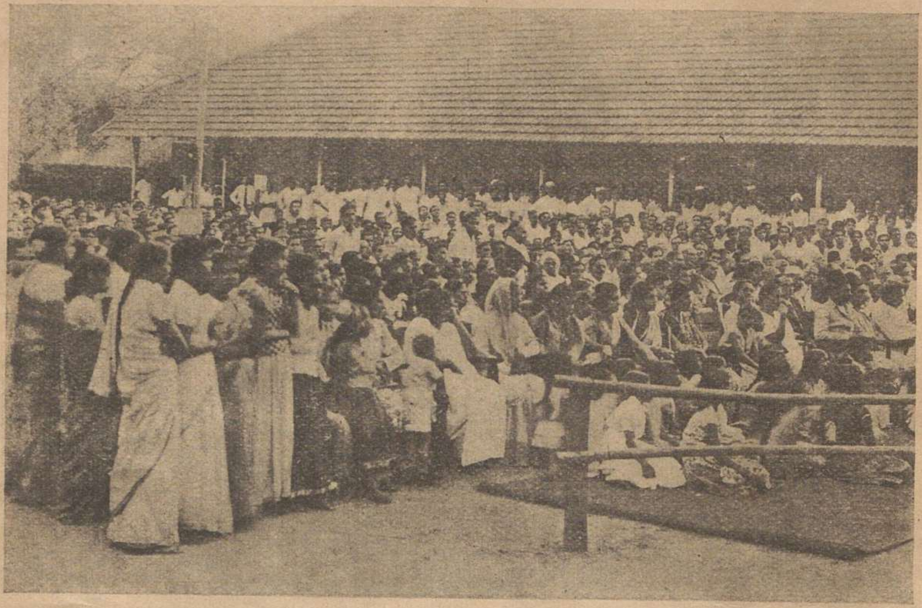

A section of the audience

COLLEGE DAY CELEBRATIONS, JANUARY 1944

Cast of the Malayalam Farce 'Sharada'

*ലോകസമാധാനത്തിന്ന് യുദ്ധം പര്യാപ്തമായ്ത്തീരുകയില്ല

എന്നും സമാധാനസമൃദ്ധമായ ലോകത്തിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യജീവിതം സുഗമവും സുഖപരിപൂർണ്ണവുമായ്ത്തീരുകയുള്ളു. സമാധാനപരീതമായ ഒരു അന്തരീക്ഷിത്തലാണ് ലോകത്തിന്നു സമഞ്ജസമായ വിധത്തിൽ ജ്ഞാന സമ്പാദനം ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമാവുക. ലോകത്തിന്നു സദ്ഗതിയേയും ഉദ്ഗതിയേയും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ സമാധാനത്തിന്നു മാത്രമേ കെല്പുള്ളു. കാര്യാകാര്യവിവേചനത്തിന്നു ശക്തമായ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മർത്ത്യജീവികളുടെ നിവാസഭൂമിയാണ് ഈ ലോകമെന്നു പറയേണമെങ്കിൽ അതിൽ എല്ലായ്പോഴും സർവ്വാംഗീണമായ സമാധാനം നിലനിന്നുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകസമാധാനത്തിൻെറ വഴിയിൽ വലിയ തോതിൽ വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കുന്നതു സമരമാണ്. സാധാരണമനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സമരം ഒരു മഹത്തായ കാര്യമായിത്തോന്നിയേയ്ക്കാം. സ്വാത്ഥലാഭത്തിന്നുവേണ്ടി തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതായ സമരംനിമിത്തം തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്ക് എത്ര മാത്രം ക്ലേശങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്ന് സമരതൽപരന്മാരായ ജനങ്ങൾ ഓർക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. അവർക്ക് എന്തുചെയ്തിട്ടെങ്കിലും തങ്ങളുടെ വിജയ ച്ചെങ്കൊടി ഇന്ദ്രനാട്ടിലോളം പൊങ്ങിക്കാണേണമെന്നേ ആഗ്രഹമുള്ളു. എന്നാൽ ആ പതാകയ്ക്ക് അവർ ചായം പുരട്ടുന്നതു സ്വസഹോദരജീവികളുടെ രക്തംകൊണ്ടാണെന്നു ഓർക്കുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രാണവായുക്കൾകൊണ്ടാണ് ആ ജയപതാക അന്തരീക്ഷത്തിൽ പാറിപ്പറക്കുന്നതെന്നും അവർ ഓർക്കുന്നില്ല. അവർക്ക് സമരംനിമിത്തം ലഭിക്കുന്ന വിജയമാല്യത്തിൽ

---

* "കോരപ്പൻ ഗുരുക്കൾ സമ്മാനം" ലഭിച്ച ഉപന്യാസം.

നിന്നും ലോകത്തിൻെറ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു സൌഖ്യം നല്കുന്ന സൌരഭ്യമല്ല, നേരെമറിച്ച് ലോകത്തെ ക്ലാന്തിയിൽ ആത്മീമയക്കിഴ്ശയിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു വിഷമയവാതകമാണ് പൊങ്ങിപ്പരക്കുന്നതു്.

ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും സമരം ലോകത്തിൻെറ പുരോഗതിക്കു പ്രയോജകീഭവിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. നാം ഒന്നു മനസ്സിരുത്തി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം നിരവധി മഹാന്മാർ ലോകസമാധാനത്തിന്നുവേണ്ടി നിരന്തരപരിശ്രമം സ്വജീവിതത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിദേവി വാനത്തു കുറിച്ച നക്ഷത്രലിപികളെപ്പോലെ അവരുടെ ജീവചരിത്രം ലോകചരിത്രത്തിൻെറ ഏടുകളിൽ എന്നെന്നും മാഞ്ഞുപോകാതെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ജനതതിയുടെ ഹൃദയരക്തംകൊണ്ടെഴുതിയതായ രാജാധിരാജന്മാരുടെ വിജയചരിത്രം ആരുടേയും ദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരമാകാത്ത വിധത്തിൽ മങ്ങിമാഞ്ഞുപോയിരിക്കയാണ്. ഈ സംഗതിയിൽനിന്നുതന്നെ ലോകത്തിന്നു സമാധാനത്തിലുള്ള ഔത്സുക്യവും, സമരത്തിലുള്ള വൈമുഖ്യവും പ്രകടമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

നോക്കുക, പ്രകൃതീമാതാവ് സാനുഗ്രഹം നല്കിയ സ്നേഹം, കാരുണ്യം, സാഹോദര്യം, മുതലായ മഹനീയഗുണങ്ങളേ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽനിന്നു മറവിയിലേക്കു മാററിനിർത്തുന്നതു ലോകത്തിലെ സമരമെന്ന ഒന്നല്ലേ !. സ്നേഹത്തിന്നോ, കാരുണ്യത്തിന്നോ, സാഹോദര്യത്തിന്നോ വേണ്ടി ലോകത്തിൽ ഒരു കാലത്തും സമരം നടത്തേണ്ടതായി വരികയില്ല. അതു കാരണം ആർതന്നെ പറഞ്ഞാലും, ആരാഞ്ഞു നോക്കുന്നതായാൽ എല്ലാററിൻെറയും അടിത്തട്ടിലായി, സ്വാർത്ഥതൃഷ്ണ എന്ന ഒന്നുമാത്രമേ ആഹവത്തിൻെറ കാരണമായി കണ്ടെത്തുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളു. മർത്ത്യജന്മം സ്വാർത്ഥസമ്പാദനത്തിന്നു മാത്രമുള്ള ഒന്നല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതിന്നു ഇത്രയും മേന്മ

കൂടിയ മർത്ത്യജന്മത്തിന്റെ ആവശ്യകതയുണ്ടാകയില്ല. മൃഗജന്മംതന്നെ ധാരാളം മതിയാകും. വിവിധശക്തിസമ്പന്നവും, മഹനീയവുമായ മനുഷ്യജന്മം നിഷ്കാമകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്നുള്ള ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമരം അനേകം വിധത്തിലുള്ള അത്യാപത്തുകളെ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. അതു്, മാതാവായ ഭൂദേവിക്കു്, ഭാരംനിമിത്തം വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതും, ജനസമുദായത്തിന്റെ അസ്ഥികൂടത്താൽ നിർമ്മിതവുമായ ഒരു കരാളകണ്ഠഭാരമാണ് സമ്മാനമായി സമർപ്പിക്കുന്നതു്. വൃക്ഷലതാസമൃദ്ധമായ ഭൂഭാഗത്തെ അതു വെറും പാഴ്മരുഭൂമിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അനവധി ജനങ്ങളെ കടുത്ത രോഗംകൊണ്ടും, പരുത്ത പട്ടിണികൊണ്ടും യമധർമ്മരാജാവിന്നു കാഴ്ചയായി നല്കുന്നു. നിരവധി ജനങ്ങളെ നിവൃത്തിക്കു ഗതിയില്ലാത്ത പാവങ്ങളായി മാററുന്നു. യുദ്ധം ഒന്നു കഴിയുമ്പോഴെയ്ക്കും ലോകം അങ്ങോളമിങ്ങോളം കിഴമേൽ അട്ടിമറിയുന്നു. അതിനെ പിന്നീടു അതിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ ആക്കിത്തീർക്കേണമെങ്കിൽ അത്യന്തദീർഘമായ ഒരു കാലം ആവശ്യമായ്വരും.

ലോകത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നിലനിന്നുപോരുന്ന പല മഹാ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും യുദ്ധം ഒരു വിഘാതകമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം, സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധി, കലാസേവനം എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം യുദ്ധരാക്ഷസൻ നാശകനല്ലാതെ ഒരിക്കലും പോഷകനല്ല. സമാധാനത്തിന്റെ ഹൃദയാകർഷകമായ മധുരസംഗീതം കേട്ടുകൊണ്ടും, അതിന്റെ വാത്സല്യമസൃണമായ ലാളന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും മാത്രമേ മനുഷ്യസംസ്കാരപ്രയോജകങ്ങളായ ആ കോമളകലകൾക്ക് വളരുവാനും നിലനില്ക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ എന്നൊന്നും നിലയ്ക്കാത്ത "ഇങ്ക്വിലാബ്" നിലവിളി നിരന്തരം മുഴങ്ങുന്ന സമരത്തിന്റെ പരിധിയിൽനിന്ന് അവ പലായനം ചെയ്യേയ്ക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ

ധർമ്മപ്രസക്തിയും, ബുദ്ധിവിവേകവും അവനിൽനിന്ന് നിർഗ്ഗമിയ്ക്കും. മനുഷ്യൻ സഹജമായ്ത്തന്നെ "കൈപ്പിഴ" കരസ്ഥമാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിയാണ്. ആ പിഴകളേപ്പററി മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു കാണിച്ചു കൊടുത്ത്, അവയെ പരിഹരിയ്ക്കേണ്ടവിധം ഉപദേശിക്കുന്നത് മേൽപറഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവയാണ്. യുദ്ധവേളയിൽ അവയെല്ലാം ലോകത്തിൽനിന്ന് കൺമറഞ്ഞു പോകുന്നു. അതോടുകൂടി ലോകസമാധാനവും വിട്ടുമാറുന്നു. ലോകത്തിൻെറ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും അപ്പോൾ യുദ്ധഭൂമിയിലേക്കാണ് തിരിയുന്നത് മനുഷ്യർക്ക് അവരുടെ ധർമ്മങ്ങളേയും കർമ്മങ്ങളേയുംപററിയൊന്നും വിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള അവസരം അന്നേരമുണ്ടാവില്ല. എത്രതന്നേ ദൂഷിച്ചതായാലും ശരി; എത്രതന്നെ സമാധാനഹാനികരമായതായാലും ശരി, വിജയസമ്പാദനമാർഗ്ഗത്തിലേക്കാണ് അവരുടെ ശ്രദ്ധ അക്കാലത്ത് തികച്ചും തിരിയുന്നത്. സർവ്വശക്തൻെറ മൂർത്ത്യന്തരമായ സ്നേഹത്തെ—പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ആണിയായി നില്ക്കുന്ന സ്നേഹത്തെ—സഹോദരസ്നേഹത്തെ—ആ അവസരത്തിൽ, ഹാ! മർത്ത്യർ വിസ്മരിക്കുന്നു.

മറെറാരു തരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ യുദ്ധം ലോകത്തിന്ന് നന്മയ്ക്കുള്ളതാണെന്നു ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം. വിജയസമ്പാദനത്തിന്നുവേണ്ടി ജനങ്ങൾ ആ അവസരത്തിൽ പുതിയ പുതിയ പല മാർഗ്ഗങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് അതിന്നു കാരണം. ആധുനിക ലോകത്തെപ്പററിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ യുദ്ധംനിമിത്തം അതിന്നു ഒരു തരം ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതി ലബ്ധമായിട്ടുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഇതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ ഈ ശാസ്ത്രപുരോഗതി ഏതുവിധത്തിലുള്ള ഒന്നാണ്? ലോകപുരോഗതിയ്ക്കു സഹായിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയപുരോഗതിയാണൊ ഇത് സ്വസഹോദരങ്ങളുടെ പ്രാണഹാനി വരുത്തുവാൻ മനുഷ്യർ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ചില

നാശകയന്ത്രങ്ങളല്ലാതെ മറെറാന്നും ആ പുരോഗതിയിൽ കാണുകയില്ല. സമാധാനകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ മധുരപ്രതീക്ഷയോടുകൂടി നിർമ്മിച്ച പല സാധനങ്ങളും, ഇന്നു നരബലിയ്ക്കുള്ള യന്ത്രങ്ങളാക്കി യുദ്ധം മാററിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധി, ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ യഥാൎത്ഥമായ പുരോഗതിയല്ല പ്രാപിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രം പുരോഗതി പ്രാപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്ര ത്തിൻെറ പുരോഗതിയ്ക്കു കാരണഭൂതമായ മനുഷ്യബുദ്ധിയാകട്ടെ, അധോഗ തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ യുദ്ധം ലോകസമാധാന ത്തിന്ന് ഒരിക്കലും സഹായകമായിത്തീരുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാവുന്നതാണ്. ഏതൊരു കാലത്താണൊ ലോകത്തിൽ അസമാധാനവും, അഴിമതികളും, കുഴ പ്പങ്ങളും കടന്നുകൂടി ലോകത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നതു്, അന്നു ജനങ്ങൾ സമരംകൊണ്ടു അവയെ പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, ലോകത്തെ ആക മാനമൊന്നിളക്കി മറച്ചു് പൂൎവ്വസ്ഥിതിയിൽതന്നെ നിൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്ത ഭൂകമ്പംകൊണ്ടു നിരവധി കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ജനത തിയ്ക്കു് നേരിട്ടിരിക്കും. കുറച്ചുകാലം കഴിയുമ്പോൾ വീണ്ടും ലോകസ്ഥിതിക്ക് അനാശാസ്യത നേരിടുന്നപക്ഷം അന്നത്തെ ജനസമുദായവും പൂൎവ്വന്മാർ വെട്ടി ത്തെളിയിച്ചുവെച്ച വഴിതന്നെ പിന്തുടൎന്നുപോകും. ഇങ്ങിനെയാണ് ഇടയ്ക്കി ടയ്ക്കു് ഭൂമിയിൽ യുദ്ധങ്ങൾ ആവിൎഭവിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം ഉപപ്ലവം നേരി ടുകയും, അസമാധാനം വന്നുചേരുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഇതാലോചിച്ചു നോ ക്കുമ്പോൾ യുദ്ധംകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ഒരിക്കലും സമാധാനം നില്ക്കുകയി ല്ലെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. സമരം മനുഷ്യരുടെ സ്വാൎത്ഥതൃഷ്ണയേ ശമി പ്പിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഒരു ലഹരി പദാൎത്ഥമല്ലാതേ, സമാധാനം നിലനിൎത്തു ന്നതിന് പൎയ്യാപ്തമായ ഒരുത്തമൌഷധമല്ല. മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹത്തിന്നു

ഒരു കാലത്തും അറുതിവരികയില്ല. അതു പ്രതിനിമിഷം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു:

"അവനീശതവേണമാധ്യ,നർവ്വീ-
ധവനാശിപ്പതു ചക്രവർത്തിയാവാൻ
അവനോ ഭുവനാധിപത്യലുബ്ധൻ
ശിവനേ! മർത്ത്യനു തൃഷ്ണതീരലുണ്ടോ?" എന്ന മഹാ

കവി വചനം എത്ര സാർത്ഥകമാണ്!. മനുഷ്യന്റെ തൃഷ്ണയാകുന്ന ഈ "രക്ത യക്ഷി"യ്ക്കു ചെയ്തുവരുന്ന ഒരു ബലിപൂജ മാത്രമാണ് സമരം. അല്ലാതേ മനുഷ്യന്നും, മനുഷ്യലോകത്തിന്നും അതുകൊണ്ടു ഒരു മേന്മയും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരേ ഉയർത്തുന്നതിന്നു കഴിവില്ലാത്ത കാര്യം നാമെന്തിന്നു ആച രിക്കണം. ?

"പരസ്പരം സ്നേഹിക്കലും സ്നേഹിക്കപ്പെടലും" ആകുന്നു മനുഷ്യരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം. അതുതന്നേ—യാതൊരു സ്വാർത്ഥകാംക്ഷാസ്പർശവും കൂടാതെ "സ്നേഹത്തിന്നൊന്നിന്നു മാത്രമുള്ള സ്നേഹിക്കലും, സ്നേഹിക്കപ്പെടലും" ആയി രിക്കണം. ഇതാണ് യഥാർത്ഥമായ വിശ്വപ്രേമം. സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിയ്ക്കുമ്പോഴെയ്ക്കും, നാം ഈ ജീവിതലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും അകന്നുപോ യെയ്ക്കും. സമാധാനസുഭഗമായ ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ മാത്രമേ നമുക്കു നമ്മുടെ ഈ ജീവിതലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയുള്ളു. അതു കൊണ്ടു സമാധാനത്തിന്റെ പരമശത്രുവായ സമരം എത്രത്തോളം നമ്മെ നമ്മുടെ ജീവിതോദ്ദേശത്തിൽനിന്നും ജ്ഞാനസമ്പാദനതൃഷ്ണയിൽനിന്നും അകററി നിർത്തുന്നു!

തന്റെ സുഖത്തോടൊപ്പം അന്യരുടെ സുഖത്തേയും പരിഗണിക്കുക; തന്റെ സുഖസൌകര്യങ്ങളേക്കൂടി ബലികഴിച്ചും, വേണ്ടിവന്നാൽ ജീവിതം

ലോകസമാധാനത്തിന്നു യുദ്ധം പര്യാപ്തമായിത്തീരുകയില്ല

തന്നെയും ബലി കഴിച്ചും ലോകസേവനം ചെയ്യുക; എന്ന തത്വത്തെയാണ് ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ഏതു മതങ്ങളും, ലോകത്തിൽ അതതു കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാരും ഉപദേശിക്കുന്നത്. ലോകസേവനം ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയം യുദ്ധകാലത്ത് സദാ വിഷാദകലുഷവും, ചിന്താസന്തപ്തവുമായിത്തന്നേ വർത്തിക്കുന്നു. വിവിധങ്ങളായ ദുർവ്വിചാരങ്ങളാലും, ദുർവ്വികാരങ്ങളാലും അതു അക്കാലത്ത് അത്യന്തം ചഞ്ചലമായിരിക്കും. ലോകത്തിന്റെ വക്ഷസ്സിൽനിന്നു മർത്ത്യർ എരിപൊരികൊള്ളുമ്പോൾ അവിടെ സമാധാനവും, സംതൃപ്തിയും സ്വാസ്ഥതയും എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടാവുക ? സമാധാനത്തിന്റെ പരിചര്യ ഏററുസുഖമുൾക്കൊള്ളുന്ന ലോകത്തേ യുദ്ധം ആകമാനം അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ കടുംചൂടു തട്ടിച്ച് വാട്ടി വരട്ടുന്നു. ധർമ്മഗിരിയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽനിന്നും അതു ലോകത്തേ, അധർമ്മത്തിന്റെ അഗാധഗർത്തത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നു. സമരം അപ്രകാരം തള്ളിവിട്ട ലോകത്തിനെ അതിൽനിന്നും പിടിച്ചു കയററുവാൻ സമാധാനത്തിന്റെ കോമളഹസ്തങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. സമരം എന്നുള്ളതു് വാസ്തവത്തിൽ സമാധാനം എന്നുള്ളതിന്റെ വിപരീതശബ്ദമാണ്. അവയ്ക്കു രണ്ടിനും ഒപ്പം ലോകജീവിതം സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. സ്നേഹവും അനുകമ്പയും ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളംകാലം സമാധാനവും അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവയുടെ നാശത്തിൽനിന്നുദിച്ചുയരുന്ന സമരത്തോടുകൂടി സമാധാനം ലോകത്തിൽനിന്നും തിരോഭവിയ്ക്കുന്നു.

കെ. എ. ഗൌരിക്കുട്ടി
(II) ക്ലാസ്സ്.

*മതം മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു വിഘാതമാണോ?

മതം ഒരിയ്ക്കലും മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു വിഘാതമായിത്തീരുന്നതല്ല. നേരേമറിച്ച് അതു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ പുരോഗതിയ്ക്കു കരാവലംബം നല്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മതത്തിൻെറ പേരിൽ ഇന്നു പലവിധം ലഹളകളും നടക്കുന്നതിൻെറ പ്രധാനകാരണം ജനങ്ങൾ മതതത്വങ്ങളേ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കാത്തതു മാത്രമാണ്. എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും സാരം ഒന്നു തന്നേയാണെന്നു മതതത്വങ്ങളിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു നോക്കിയാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നതാണ്.

മതം മനുഷ്യനേ സദാചാരതൽപരനും, ധർമ്മബോധസമ്പന്നനുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. മതതത്വങ്ങളെ വഴിയാംവണ്ണം പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ആൾ അഹിംസയ്ക്കു സർവ്വോത്തരമായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുകയും, ഭൂതദയയിലും സാഹോദര്യബന്ധത്തിലും സ്വജീവിതത്തേ ലോകത്തിന്നൊരുത്തമമാതൃകയാക്കി ഉയർത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ നിലയ്ക്കു മതം എങ്ങിനെ മനുഷ്യപുരോഗതിയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമാവും? മതാവലംബികൾ വിഭിന്നമാർഗ്ഗാനുയായികളാണെങ്കിലും തങ്ങളെല്ലാം ഒരേ ഒരു ദൈവത്തിൻെറ സൃഷ്ടികൾ അഥവാ സന്താനങ്ങളാണെന്നും, അന്യരെസ്സംബന്ധിച്ചു ഏകോദരസഹോദരഭാവേന വർത്തിക്കേണ്ടതു് തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണെന്നും, എല്ലാവരും ഒരേ ഒരു ശക്തിയിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതു മനുഷ്യപുരോഗതിയ്ക്കു സുഗമത വരുത്തുകയല്ലാതേ അതിന്നു ഒരു വിഘാതമായിത്തീരുന്നതാണോ?. ഒരിക്കലുമല്ല

വാസ്തവത്തിൽ, ഭാവിപൌരരായ വിദ്യാർത്ഥികളേ പാഠശാലകളിൽ വെച്ചുതന്നേ മതനിയമങ്ങളേക്കുറിച്ചു പഠിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അവ

---

* ചന്തുമൊമ്മാരിയൽ സമ്മാനം ലഭിച്ച ഉപന്യാസം.

ക്ക് ഭാവിയിൽ അതെത്രത്തോളം ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നതാണെന്ന അനുഭവം കൊണ്ടുതന്നേ മനസ്സിലാകും. ലോകചരിത്രത്തിൻെറ ആദിമഘട്ടം തുടങ്ങി മനുഷ്യനേ ഇതുവരെ അമ്പരപ്പിച്ച ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. "ഞാനാർ ? ഞാനെവിടേയ്ക്കു പോകുന്നു ? ഞാനെന്തിനായിട്ടുവന്നു ?" എന്നിവ. ഇതുവരെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ലോകത്തെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന സയൻസ് എന്ന പരനാമമായ ശാസ്ത്രത്തിന്നോ വേറെ വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കോ സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു് ആശ്ചര്യകരമാണെങ്കിലും വാസ്തവമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇവയ്ക്കുത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ മനുഷ്യനേ സഹായിയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം'. എന്നാൽ ഈ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം നമുക്കെങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്നു ? അതു മതതത്വങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ മാത്രമാണ് സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

ഇന്നു മതത്തെ നിമിത്തീകരിച്ചു മനുഷ്യർ പല ലഹളകളും നടത്തുന്നു. ഏതു മതക്കാരനായാലും ശരി മതതത്വങ്ങളെപ്പററിയുള്ള യഥാൎത്ഥജ്ഞാനം ഒരുവന്നു ലഭിച്ചെങ്കിൽ അവന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും—"മതം മനുഷ്യരേതമ്മിൽത്തല്ലിയ്ക്കുകയല്ല. നേരെമറിച്ച് മനുഷ്യന്നു മാനസികമായും, ആത്മീയമായുമുള്ള പരിശുദ്ധതയും സംസ്കാരവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ആ ഗുണങ്ങൾ ഏതു മതത്തിന്നും ഉള്ളതായി നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അല്ലാതെ മനുഷ്യർതമ്മിൽ ലഹളകൂട്ടവാനും, പരസ്പരം വൈരമുള്ളവരായിത്തീരുവാനും, ഭിന്നഭിന്നമതാനുയായികൾ അവരവരുടെ മതത്തിലുൾപ്പെട്ടവരേമാത്രം സഹായിക്കുവാനും, ലോകത്തിൽനിന്നു ശാന്തി എന്നുള്ളതിനെ അകററുവാനുമല്ല മതം സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യരിൽ ഐകമത്യത്തിൻേറയും, സാഹോദര്യത്തിൽേറയും, അഹിംസയുടേയും എന്നുവേണ്ട അത്യപേക്ഷിതങ്ങളായ സൎവ്വസദ്ഗുണങ്ങളുടേയും ബീജാവാപം ചെയ്യുകയാണ് മതത്തിൻെറ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. ഈ

ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പ്രവൃത്തമായ മതം എങ്ങിനെയാണ് മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു ഒരു വിഘാതമായിത്തീരുക.

മതകാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യന്നു തന്റെ ഹൃദയത്തെ ദുർവ്വിചാരങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തമാക്കി സദ്‌വിചാരങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. "എല്ലാററിനേയും താനായിക്കാണുക അതായത്തു തന്നിൽകാണുക". എന്നുള്ളതാണ് മതതത്ത്വങ്ങളുടെ സാരാംശം. ഒരുവന്നു അനേകം ശത്രുക്കളുണ്ടായി എന്നിരിക്കട്ടെ. അവൻ കുറച്ചു കാലമായിട്ടേ മതകാര്യങ്ങൾ പലതും മനസ്സിലാക്കി, അവയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് അവയെ പ്രവൃത്തി പദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെങ്കിൽ തന്റെ ആ പൂർവ്വശത്രുക്കളെക്കണ്ടാൽ ചെയ്യുന്നതെന്താണ്? അവരേ സ്വന്തം സഹോദരന്മാരേപ്പോലെ സ്വീകരിക്കുക, സ്വാഗതം ചെയ്യുക, കരുതുക. ഇതെങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നു? മതം അവന്റെ പൂർവ്വവൈരത്തെ—ഹൃദയത്തിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന സാഹാദരസ്നേഹാഭാവത്തെ—തുടച്ചുമാററി ആ സ്ഥലത്തു സാഹോദര്യത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അപ്പോൾ മതം എങ്ങിനെ മനുഷ്യപുരോഗതിയ്ക്കു വിഘാതമാവും?

"അല്പമായ പാണ്ഡിത്യം അനർത്ഥമാണ്" എന്നതുപോലെ ഞാൻ ഹിന്ദുവാണ്, നീ മുഹമ്മദീയനാണ്, അവൻ ക്രൂസ്ത്യനാണ് എന്നിങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു ഓരോരുത്തരും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാലാണ് മതത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നു പലേ ആക്ഷേപങ്ങളും നടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മതത്തിന്റെ പരിപാവനങ്ങളായ തത്ത്വങ്ങളെയുണ്ടോ അക്കൂട്ടർ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നു? അവരുടെ ദൃഷ്ടികളുണ്ടോ ആ തത്ത്വങ്ങളിൽ ചെല്ലുന്നു? പിന്നെ അവക്കു മതത്തെപ്പററി ഒരു പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം എങ്ങിനെയുണ്ടാവും? അവർ മതം

ലോകോപകാരിയാണെന്നു എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കും? അതുകൊണ്ടു നാം ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും സാരം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും, ക്രിസ്ത്യനെന്നും, പാർസിയെന്നും, ഹിന്തുവെന്നും, മുസൽമാനെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം പുറമെ കാണുന്നതു മാത്രമാണെന്നും, ബാഹ്യമായ ആ വ്യത്യാസം നാം സാരമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കി പ്രവത്തിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായ ശാന്തിയും, സമാധാനവും ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ. അന്നു നമുക്കു കാണാറാവും മനുഷ്യപുരോഗതിയ്ക്കുള്ള ഒരുത്തമമാർഗ്ഗം മതംതന്നെയാണെന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതതത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു അപരിഹാര്യമായ ഒരു കാര്യമാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പെപറഞ്ഞത്. എന്നാൽ വിഭിന്നമതക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾ കൂടുന്ന ആ സ്ഥലത്തു മതവിഷയകമായ പാഠം എങ്ങിനെയാണ് നടത്തുക എന്ന ഒരു ചോദ്യം ഇവിടെ ഉത്ഭവിക്കാം. അതിന്നുള്ള ഉത്തരമിതാണ്. ഒരു മതത്തെ മാത്രം എടുത്തു പഠിപ്പിക്കണമെന്നില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും സാരം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും, മതത്തിൻെറ ഉദ്ദേശമിന്നതാണെന്നും, മതതത്വങ്ങളെ പഠിക്കുന്ന നാം പ്രവൃത്തി പദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതു ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നും അദ്ധ്യേതാക്കളെ ധരിപ്പിക്കണം. ഇതുമതി.

എന്നാൽ ആ അറിവ് അവക്കു ഭാവിയിൽ വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീരും. അന്നവക്കു മനസ്സിലാവും, തങ്ങളെ അഭ്യുദയത്തിലേക്കു ആനയിച്ചതു അഥവാ ആനയിക്കുന്നതു ആ മതകാര്യപഠനമാണെന്നു. അല്ലാതെ മതം മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു ഒരിക്കലും ഒരു വിഘാതമായിത്തീരുന്നതല്ല; തീച്ചതന്നെ.

കെ. എസ്സ് ലീല

V ഫോറം A.

ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

സമുദായജീവിയായ മനുഷ്യന്റെ ശ്രേയസ്സിന്നും സുഖത്തിന്നും ഐക്യം അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ഒരുപ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുപ്രകാരത്തിൽ ഐക്യം ഏതു സമുദായത്തിലും കാണ്മാനുണ്ട്. എന്നാൽ, മാത്സര്യത്തിന്നും കലഹത്തിന്നും ഒട്ടും കുറവില്ലതാനും. ഐക്യത്തിന്റെ അഭാവമല്ല, സ്വഭാവമാണ് നമ്മെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഏതൊരുവിധം ഐക്യമാണ് നമുക്കാവശ്യം, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ത്, അതു സാധിക്കേണ്ടത് ഏതുവഴിക്കായിരിക്കണം ? എന്നാണ് ചിന്തനീയമായിട്ടുള്ളത്.

നമ്മുടെ സമുദായജീവിതത്തിന്റേയും ഐക്യത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം വിശപ്പും പ്രേമവും ആണെന്നു ഒരു ഗ്രീക്കുചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് പരിശോധിച്ചാൽ ഏററവും വാസ്തവമാണെന്നു കാണാം. ആദിമമനുഷ്യൻ തന്റെ വന്യജീവിതത്തിൽ ഐക്യം കാണിച്ചതു വിശപ്പാൽ പ്രേരിതനായി ആഹാരമന്വേഷിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽതന്നെയായിരിക്കണം. മൃഗങ്ങളോടും ശത്രുക്കളോടും ആഹാരത്തിനായും ആത്മരക്ഷക്കായും എതിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യർ ഒത്തുചേൎന്നു സമരം ചെയ്തിരിക്കും. ആ കാലത്തു ഭൗതികമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമേ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തങ്ങളുടെ ഭോഗസാധനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനും സൂക്ഷിക്കുവാനും ഉണ്ടായിരുന്ന തൃഷ്ണയാൽ അവർ സംഘം ചേരുകയും ഐക്യം പുലൎത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. അന്നു ദാരസമ്പാദനം പോലും കേവലം ഐഹികസുഖത്തിനായിരുന്നു. ക്രമേണ പ്രേമത്തിന്റെ നേരിയ രേഖകൾ പ്രത്യക്ഷമായി. വിശപ്പും അതിന്റെ നാനാവിധ ചേഷ്ടകളും പ്രേമവിധേയമായിത്തുടങ്ങി. കുടുംബജീവിതവും മൌലികമായ ചില ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭവങ്ങളും ആ പ്രേമാംശത്തെ ഉയൎത്തി പോഷിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ആദ്യകാലം കേവലം വിശപ്പും, പിന്നീടു വിശപ്പും പ്രേമവും കലൎന്ന ഒരു സമ്മേളനവും ആകുന്നു മനുഷ്യന്റെ ഐക്യത്തിന്നുള്ള പ്രേരണകൾ.

അവൻെറ ജീവിതം ആകമാനം പ്രേമാത്മകമായാൽ അതു ധന്യമായി, സമ്പൂ ൎണ്ണമായി. എന്നാൽ ഐക്യത്തിൻെറ പരമപദവിയായ ആ ദിവ്യസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള യാത്രയിൽ ജനമദ്ധ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഐക്യം വിവിധ രീതിയിലാണെന്നു കാണാം.

യന്ത്രത്തിനുമുണ്ട് ഒരു ഐക്യം ഒരു ഭാഗത്ത് ശക്തി പ്രയോഗിച്ചാൽ ഇതരഭാഗങ്ങൾ പ്രവൎത്തിക്കും. ഒരു സൈക്കിൾ ചവിട്ടുമ്പോഴാവട്ടെ, ഒരു ഘടീയന്ത്രത്തിൻെറ ചുരുൾക്കമ്പി നിവരുമ്പോഴാവട്ടെ, അന്യോന്യം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചക്രങ്ങൾ അതിന്നനുസൃതമായി ചലിക്കുന്നു.

കുക്ഷിനിറക്കാനുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ ഒരു മൃതശരീരത്തെ വളയുന്ന കഴുകക്കൂട്ടങ്ങൾ സംഘമായി ചേൎന്നു പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ചെന്നായ്ക്കളാവട്ടെ അസംഖ്യമൊന്നായി സഞ്ചരിക്കുകയും കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഇര തേടുകയും ധീരമായി ആക്രമണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കേവലം മൃഗീയമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കാണെങ്കിലും അവ വൎദ്ധിച്ച ശൌൎയ്യവും ശക്തിയും കാണിക്കുന്നു. വാനരന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള അനുകരണൈക്യവും പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇത്തരത്തിലുള്ള നാനാജാതി ഐക്യാംശങ്ങളും മനുഷ്യൻെറ ഐക്യത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. യാന്ത്രികൈക്യത്തിലുള്ള സംഘടനയും കൃത്യതയും മൃഗീയൈക്യത്തിലുള്ള ഊഷ്മളയും മമതയും അതിൽ കാണാം. എന്നാൽ പ്രേമോദ്ദീപിതനായ മനുഷ്യൻ ദിവ്യമായ ആദൎശങ്ങളാൽ ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടും ഉന്നതമായ ആശയങ്ങളാൽ പ്രചോദിക്കപ്പെട്ടും ഇതിൽനിന്നുപരിയായ ഒരൈക്യവിശേഷം ദൎശിക്കുന്നു. എല്ലാ സാമുദായിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതും എല്ലാ രാഷ്ട്രപ്രവൎത്തനങ്ങളും ഉത്തേജിപ്പിക്കേണ്ടതും എല്ലാ മതവിശ്വാസങ്ങളും അനുശാസിക്കേണ്ടതും ഇത്തരം ഐക്യത്തെയാണ്. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്രയങ്ങളുടെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

ഐക്യത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം

മതമെന്നാൽ ആചാരസമുച്ചയമല്ല; ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പള്ളികളിലും നട ത്തുന്ന പരിപാടികളല്ല; ജനനം, വിവാഹം, മരണം ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില പ്രത്യേക കർമ്മങ്ങളല്ല. മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും അനു ഭവജന്യമായ ചിന്താവ്യായാമംകൊണ്ടു ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രകാശവിശേ ഷമാണ് മതം. യഥാർത്ഥമതം ആത്മാവിൻെറ സ്ഫുരണവികാസമായി പ്രത്യ ക്ഷപ്പെടുന്നു. മതത്തെ സത്യാന്വേഷണമെന്നും നിർവ്വചിക്കാറുണ്ട്. ത്രിവിധകര ണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സത്യത്തെ അറിയുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് മതത്തിൻെറ കൃത്യം. എന്നാൽ, സത്യത്തെ സത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ ക്കൂടെയല്ലാതെ അന്വേഷിക്കാവുന്നതല്ല, ദർശിക്കാവുന്നതല്ല. ഈ തത്വം ഗ്രഹിക്കാതെ ഓരോ മതത്തിൻെറയും അനുയായികളുടെ ഉദ്യമം തങ്ങളുടേതെന്നു വിചാരി ക്കുന്ന മതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അന്യമതസിദ്ധാന്തങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയായിരിക്കുന്നു! ഇങ്ങിനെയാണ് മതമാത്സര്യത്തിൻെറ ഉത്ഭ വം. മതഭക്തന്മാർ പ്രായേണ അന്ധന്മാരായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. പണ്ട്, നല്ല കാഴ്ചയില്ലാത്ത രണ്ടു ചൈനക്കാർ ആർക്കാണ് അധികം കാഴ്ച യെന്നു പരീക്ഷിപ്പാനായി ക്ഷേത്രത്തിൽ തൂക്കാറുള്ള പരസ്യപ്പലക അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ വായിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചുവത്രെ. അതിലൊരാൾ നല്ലവണ്ണം ഇരുട്ടായപ്പോൾ മെല്ലെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു പരസ്യം വായിച്ചു പഠിച്ചു. ഒട്ടും അസമർത്ഥനല്ലാത്ത മറേറയാളും അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഗൂഢമായി ക്ഷേത്ര ത്തിൽചെന്ന് പലക വായിച്ചു മനസ്ഥമാക്കി. പിറേറന്ന് പരീക്ഷക്ക് രണ്ടാ ളും സന്നദ്ധരായി. വളരെ ദൂരെനിന്നുതന്നെ ഒരാൾ തനിക്കു വായിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു! ഉടനെ മറെറയാൾ അയാളുടെ പിന്നിൽ ചെന്നു നിന്നു തനിക്കു ക്കൂടുതൽ തെളിവായി കാണ്മാനുണ്ടെന്നു വാദിച്ച് വായിച്ചു തുട ങ്ങി! നിർഭാഗ്യവശാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു പദം വിട്ടുപോയി. അതു മറെറ യാൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് തനിക്കാണ് ക്കൂടുതൽ കാഴ്ചയെന്നു ശഠിച്ചു. അങ്ങി

നെയൊരു പദമില്ലെന്നു മററെയാളും! രണ്ടുപേരും ലഹളക്കൊരുങ്ങി. തൽക്ഷണം അവിടെയെത്തിയ ക്ഷേത്രപുരോഹിതൻ ശണ്ഠയുടെ കാരണം അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ചിരിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഹേ, സ്നേഹിതന്മാരെ! നിങ്ങളെന്താണ് വായിച്ചതു്? എങ്ങിനെയാണ് വായിച്ചത്? ഇന്നു പ്രഭാതത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ ഞാൻ ആ പലകയെടുത്തു നീക്കം ചെയ്തിരുന്നു." അന്ധന്മാർ രണ്ടുപേരും വിഡ്ഢികളായി വഴിതിരിച്ചു! ഇത്തരമാണ് മിക്ക മതഭക്തന്മാരുടേയും ഗോഷ്ടികൾ. അതുകൊണ്ടാണ് മതവിശ്വാസം മൌഢ്യത്തെയും അഹങ്കാരത്തേയും വദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ പ്രകാശത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യാത്തതു്; മതങ്ങൾ വിവിധങ്ങളായതുകൊണ്ടല്ല. വിവിധങ്ങളായ വിളക്കുകളോടുകൂടി വന്നുചേരുന്ന പാന്ഥന്മാർ വഴിനീളെ പ്രകാശം വദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ കുറക്കുകയില്ലല്ലൊ.

സ്വരാജ്യസ്നേഹമാണ് മററൊരുതരം ഐക്യപാശം. മാതൃഭൂമിയെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നത് മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ഒരു മതമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മതങ്ങളെപ്പോലെ അതും അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. അനേകം കാലം ലുപ്തൈശ്വര്യമായി കിടന്ന ഇററലിയെ ഉജ്ജീവിപ്പിച്ച 'മസിനി' എന്ന വീരനേതാവ് ഇററലിക്കാരിൽ രാജ്യാഭിമാനവും ഐക്യവുമുണ്ടാക്കിയതു ഏതുവിധമാണെന്നു നോക്കുക. സ്വദേശീയരുടെ ഹൃദയധമനികളിൽ പ്രവേശിച്ച് ഇററലി മുഴവനും മാറെറാലികൊള്ളുമാറ് അദ്ദേഹം മുഴക്കിയ കാഹളം ഇതായിരുന്നു:—"ഇററലിക്കാരായ നിങ്ങളുടെ സ്വദേശസ്നേഹമെന്നത് ഇററലിരാജ്യത്തിലെ വെറും മണ്ണോടുള്ള സ്നേഹമാണോ? അഥവാ അതു ഇററലിയിലെ മനോഹരങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹമെന്നോ നിങ്ങൾ കരുതുന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ ഇററലിയിൽ ജനിച്ചവരിലുള്ള മമതാനിബദ്ധമായ സ്നേഹമാണോ അതു്? ഇററലിക്കാരുടെ ദേശീയ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രി

കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളിലുള്ള നിഷ്കളങ്കഭക്തിയാണ് സ്വദേശസ്നേഹമെന്നു ധരിക്കുക. ആ ഭക്തിയെ മുൻനിർത്തി ജീവിക്കുക. അതിനെ നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ വളർത്തി നിലനിർത്തുക. അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഐശ്വര്യത്തെ ഇററലിക്കായി സംഭാവന ചെയ്യുക." ഇതായിരുന്നു സ്വദേശസ്നേഹമെന്നതിനെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം. നിസ്സാരങ്ങളും നയപരങ്ങളുമായ ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാജ്യഭക്തിയെ ഉണർത്തി തൽക്കാലോദ്ദേശ്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുകയെന്നത് അനന്തരകാലങ്ങളിൽ സാമുദായിക രോഗങ്ങളായും വിപ്ലവകാരണങ്ങളായും പരിണമിക്കുകയല്ലാതെ അതൊരിക്കലും അഭിവൃദ്ധികരമായിരിക്കുകയില്ലെന്ന് ആ മഹാശയൻ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

സാമുദായിക സംഘടനയാണ് ഐക്യപോഷണത്തിനുള്ള മറെറാരു മാർഗ്ഗം. പരസ്പരസേവനസൌകര്യത്തിനുള്ള ഒരു സംഘടനാവിശേഷമാണ് സമുദായം. ആസൌകര്യം ഇല്ലാതായി വരുന്നപക്ഷം ആ സംഘടന നിരർത്ഥകവും ഹാനികരവുമായിത്തീരുന്നു. അതിൻെറ പൂർവ്വമാഹാത്മ്യത്തെ പാടിയതുകൊണ്ടു ഉറക്കം വർദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ ഉണർവ്വുണ്ടാവുന്നതല്ല. വർണ്ണവ്യത്യാസമെന്ന പേരിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് ഇന്നും നടന്നു വരുന്ന ജാതിസമ്പ്രദായം ഭൂതകാലജീവിതത്തിലുണ്ടായ ചില മലിനാവശിഷ്ടങ്ങളാണ്. അതു വ്യക്തിയിൽ അഹങ്കാരവും സമുദായത്തിൽ അവിശ്വാസവും വളർത്തി ദേശീയ ജീവിതത്തെ അതീവ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മഹാകവി ടാഗോർ ചിത്രണം ചെയ്ത "ശീട്ടുനാടാ"യിരിക്കുന്നു (Island of cards) നമ്മുടെ രാജ്യം. രാജാവും റാണിയും ആസും പത്തും അതാതിന്നു നിശ്ചയിച്ച വിലയും ധരിച്ചു് നിസ്സഹായരായി മലർന്നു കിടക്കുന്നതു് കാണാറില്ലേ? ഈ ദുഷിച്ച സമ്പ്രദായത്തെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതു് സമുദായശരീരത്തിൻെറ വളർച്ചക്കും സുഖത്തിനും അത്യന്താപേ

ക്ഷിതമാണ്—അതിൻെറ കണിക മതി സമുദായബന്ധത്തെ ഹനിപ്പാൻ! ഇന്നത്തെ അധഃപതനത്തിൻെറ വാസ്തവത്തെ മറന്ന് ഇന്നലത്തെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കൊണ്ടു തൃപ്തിയടയുന്നത് ഒരു തരം ആത്മഹത്യയാണ്. പുതുതായി ആഹാരം കഴിക്കാതെ സ്വന്തം ദേഹത്തെത്തന്നെ അശിച്ചുക്ഷീണിക്കുന്ന ജ്വരബാധിതനെപ്പോലെയാണ് പൂർവ്വമഹത്വത്തിൽ വ്യാമോഹിച്ച് ജീവിക്കുന്ന രാജ്യം.

യഥാർത്ഥമായ മതജീവിതത്താലുണ്ടാവുന്ന വിശാലമനസ്കതയും സജീവമായ സാമുദായിക സംഘടനയാൽ സാധിക്കുന്ന സേവനങ്ങളും വിമലമായ സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന അഭിനിവേശവും മാത്രമെ നമ്മുടെ ഐക്യത്തെ ബലിഷ്ഠമാക്കുകയുള്ളൂ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ പ്രേമാത്മകമാക്കുകയുള്ളൂ.

മാലിന്യങ്ങളെ ദഹിപ്പിച്ച് പവിത്രമാക്കുന്നത് അഗ്നിയാണ്. അഗ്നിധർമ്മമാണല്ലൊ ഉദ്ഗമനശീലം. അതിനാൽ ഉദ്ബുദ്ധികളായ യുവജനങ്ങളാണ് സേവനൌത്സുക്യം കാണിക്കേണ്ടതും സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതും. മതസംബന്ധമായ മാലിന്യങ്ങളേയും സമുദായ സംബന്ധമായ ദോഷങ്ങളേയും ചുട്ടെരിച്ച് കൂടുതൽ ചൈതന്യവും പ്രകാശവും ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് യുവത്വമാണ്.

എം. നാരായണൻ, ബി. എ., എൽ. ടി.

*മഹാകവി ഉള്ളൂരിൻെറ പിങ്ഗള

സരസമായ ശബ്ദാത്ഥസമ്മേളനംകൊണ്ട് സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുസ്ഥിരവും സുസമ്മതവുമായൊരു സ്ഥാനം സവ്വഥാ അലങ്കരിക്കുന്നൊരുകൃതിയാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂരിൻെറ പിങ്ഗള. വള്ളത്തോളിൻെറ "മറിയ"ത്തെപ്പോലെയും, ആശാൻെറ വാസവദത്തയെപ്പോലെയുമുള്ള ഒരു വേശ്യാംഗനയുടെ നിവ്വാണപ്രാപ്തിയെ പുരസ്കരിച്ചെഴുതിയതാണ്, പ്രസ്തുത കവനതല്ലജം.

മഹാകവിയുടെ പ്രതിഭാപ്രസരത്തിന് നികഷോപലമായ ഈ കൃതിയിലെ ഇതിവൃത്തം ഭാഗവതം ഏകാദശസ്കന്ധത്തിലും, ഭാരതം ശാന്തിപവ്വത്തിലും ചുരുക്കി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വാരനാരിയുടെ കഥയാണ്. മററു കവികൾ എടുത്തുപെരുമാറിയ കഥാവസ്തുവിനെ അയവിറക്കുകയെന്ന ദൂഷിച്ച പദ്ധതിയെ ഉള്ളൂർ തികച്ചും വെറുക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒന്നുകിൽ സ്വതന്ത്രമായി പുതിയൊരിതിവൃത്തം നിമ്മിക്കുകയൊ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രഖ്യാതങ്ങളായ കഥാവസ്തുക്കളെ സ്വീകരിച്ച് അവയ്ക്ക് പുതിയൊരു രൂപവും ജീവനും നൽകി അവതരിപ്പിക്കയൊ ചെയ്കയാണ് പതിവ്. കഥാവസ്തുവിനുവേണ്ടി 'എന്തിന് ഭൂതലത്തിൻെറ മാറാല കെട്ടിയ കലവറയ്ക്കുള്ളിൽ തിരയുന്നു'വെന്നു ചില സാഹിതീഭക്തന്മാർ ചോദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, മനുഷ്യൻെറ സ്ഥായിയായ വികാരങ്ങളും രസാദികളും ഏതു കാലത്തും ഏതു രാജ്യത്തും ഒരുപോലെയാണെന്നും, അതിനാൽ അവയുടെ പ്രതിഫലനാദശ്ങ്ങളായ കവിതകളെ കാലദേശാവസ്ഥാകൃതമായ അഭംഗി ദുല്ലഭമായേ ബാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നും ഉള്ളൂരിൻെറ പിങ്ഗള പൂണ്ണമായും തെളിയിച്ചുകാട്ടുന്നു. നായിക, ഭാരതത്തിൻെറയും ഭാഗവതത്തിൻെറയും നിമ്മാണകാലത്തിനെത്രയോ മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്നവളാണെന്ന വസ്തുത പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ മാററിന് തെല്ലുപോലും കുറവു വരുത്തുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ഉള്ളൂർ കൊടുത്ത പുതുമോടിയോടുകൂടി പുറത്തുവരു

---

* സമ്മാനം ലഭിച്ച പ്രബന്ധം

മ്പോൾ ആ മനോഹരാംഗിയുടെ ലാവണ്യാതിശയം ആരേയും വിസ്മയിപ്പിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയാൽ ചെന്തീയിനെപ്പോലും ചന്ദനച്ചാറാക്കി മാററിയ സീതാദേവിയുടെ നാട്ടിൽ 'ദുശധമിരുന്നതാമദ്ധ്യരപാത്രത്തിൽ മദ്യം'വന്നു ചേർന്നതുപോലെ ഒരു മഹാവേശ്യയുടെ വിളയാട്ടമുണ്ടായി.

"ആനംഗബാണങ്ങൾക്കുള്ളിലെ മാനുഷ-
മാനസകാർമ്മണ ചൂർണ്ണയോഗം
പീയൂഷയൂഷത്തിൽ ചാലിച്ചോ നാന്മുഖ
നീയോഷാരത്നത്തിൻമേനിതീർത്തു" എന്നു ആരേയും ആകൃഷ്ട

ഹൃദയരാക്കുമാറുള്ള സൌന്ദര്യത്തോടുകൂടി മഹാവേശ്യാപദത്തിൽ അവളങ്ങിനെ ലസിച്ചു. പരിപൂർണ്ണമായ വേശ്യാവൃത്തിയവലംബിച്ച് കാശിനു മെയ് വില്ക്കുന്ന ഗണികാവർഗ്ഗത്തിൻെറ പ്രവർത്തനരംഗത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടാണല്ലൊ, പരിപൂതമായ പാതിവ്രത്യത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യമളന്നുനോക്കേണ്ടത്.

കഥാരംഗം വൈദേഹത്തിലെ പ്രധാന നഗരിയാണ്. അവിടുത്തെ മണിമേടകൾ പ്രകാശമാനമായ പൂനിലാവിനോട് കിടപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. പിംഗളയുടെ സൌധത്തെപ്പററി കവിക്കു

"രാകേന്ദുമണ്ഡലമൊന്നല്ലീ, രണ്ടെങ്കി-
ലേകം പ്രതിച്ഛന്ദമേതതിങ്കൽ ? എന്നു സന്ദേഹം തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആ മഹാസൌധത്തിൻെറ സപ്തമകക്ഷ്യയിൽ ഒരു ജനലിലൂടെ താഴോട്ടുനോക്കുന്ന നായികയെക്കണ്ടിട്ട്

"താഴോട്ടുപോന്നതെന്തമ്പിളികൈവിട്ട
കേഴമാൻകുഞ്ഞിനെത്തേടുകയോ ? എന്നു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു വിഷമിക്കുന്ന കവിക്കു അതു 'പാഴ്മതി'യല്ലെന്നു പിന്നീടാണ് മനസ്സിലാകുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ സർവ്വസൌഭാഗ്യനിലയനമായിരുന്ന നായിക എന്തിനു വേശ്യാവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു ?

"കാശു, കാശെന്നൊരു ഗാനമേ നിത്യമീ-
കാഞ്ചനക്കൂട്ടിലെത്തത്തപാട്ടൂ" എന്നതാണതിനു സമാധാനം.

പിങ്ഗളയുടെ ഗണികാസ്വഭാവം പൂർണ്ണമായ നിലയിൽ തെളിയിച്ചുകാട്ടുവാൻ കവി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപായം കാമവികാരോദ്ദീപകമായ ഒരു പൌർണ്ണമീദിനത്തിലെ നായികാവസ്ഥാനകല്പനമാണ്. അവളുടെ അന്നേവരെയുമുള്ള ജീവിതത്തിൻെറ പാപപങ്കിലമായ അവസ്ഥ അവളുടെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നു. വേശ്യമാർ വീശുന്ന വലയിലകപ്പെട്ടു പോകുന്ന പുരുഷവൃന്ദത്തിൻെറ ദാരുണാവസ്ഥയെ ഒരു വേശ്യതന്നെ മൂടുപടം നീക്കി ലോകത്തിന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതു കവിയുടെ ഔചിത്യബോധത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. നായിക പറയുകയാണ്:

"മദ്ബാഹുവല്ലരി രാപ്പകലെത്രപേ-
ർക്കുദ്ബന്ധനത്തിനു രജ്ജുവായി ?
ഏവർതൻഹൃദ്രക്തം നിഷ്പീഡനംചെയ്തു
യാവകംതേച്ചേനെന്നംഘ്രികളിൽ ?" എന്നുംമററും അന്നത്തെ

രാത്രിയിൽ വിഷയലമ്പടന്മാരുടെ അഭാവത്തിൽ അഭിലാഷപൂർത്തി വരാതെ വിഷമിക്കുമ്പോൾ കിളിക്കൊഞ്ചലുകളും, തൻെറ മാതാവിൻെറ സ്വപ്നനിശ്ശ്വാസങ്ങളും മാമരങ്ങളുടെ മർമ്മരങ്ങളുംകൂടി തന്നെത്തേടിവരുന്ന പുരുഷന്മാരുടെ ചലനശബ്ദങ്ങളാണോ എന്നു അവൾ സംശയിച്ചുപോകുന്നു. 'ആരെടീവന്നിട്ടു വാതില്ക്കൽനില്പുവ'തെന്നു തുടങ്ങിയ നായികയുടെ അക്ഷമ പ്രകാശിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങളും, 'ആരെയുമാരെയും കാണ്മീലമ്മേ' എന്നു തുടങ്ങിയ ചേടിയുടെ മറുപടികളും അവളുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ മുറയ്ക്കു വെളിവാക്കുന്നു. പിങ്ഗള വിഷാദിക്കുകയാണ്:

"എന്നനംഗാഗമപാഠത്തിനാദ്യമാ-
ണിന്നനദ്ധ്യായരാവെന്തുചെയ്യാം !"

"തെററിയോ താവളം, ആവകക്കാക്കണ്ടോ
മറെറാരുമാമരത്തോപ്പുമന്നിൽ ?"

പൌർണ്ണമീചന്ദ്രിക പാരാകമാനം പ്രകാശമാനമാക്കിയ ആ സുദിനമാണ് 'അല്ലെങ്കിൽ ആക്കാനുമാളയക്കാം' എന്ന പുലമ്പിപ്ലോകത്തക്ക 'ദുർദ്ദിന'മായി ബ്ഭവിക്കുന്നത് ?

'മൃഷ്ടാന്നമുണ്ണേണ്ട പൊന്നോണനാളിലോ
കഷ്ടമീശ്ശുദ്ധോപവാസയോഗം ?' ആ ദുരവസ്ഥയിൽ നായികയുടെ അന്തസ്താപം എത്ര ദാരുണമായിരിക്കുന്നു !

ഇവിടെ കവി അവളുടെ അന്നോവരെയുള്ള ജീവിതം ലോകത്തിന് എത്രത്തോളം ആപൽക്കരമായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു പറയുകയാണ്:

'പെണ്ണെന്നൊരെണ്ണത്തേതീത്തല്ലോ നാന്മുഖൻ
പെണ്ണിലുംപെണ്ണാക്കി പൂരുഷനെ'

പണ്ടുതന്നെ ത്ര്യംബകകാർമ്മുകത്തെ ശ്രീരാമൻ ഖണ്ഡിച്ചു വീഴ്ത്തിയ നാരംമുതൽ ഇഷ്ടംപോലെയുള്ള തൻെറ വിഹാരരംഗമായി വൈദേഹത്തിനെ സ്വീകരിച്ച കാമദേവൻ വീശിയ വലയിൽ,

'സമ്രാട്ടുകൾ, സമ്രാട്ടുകൾ വീഴ്കയായ് മന്നിലെ-
ത്തമ്പ്രാക്കൾതൊട്ടെഴും പ്രാക്കളെല്ലാം.'

'ഓരോരോ ശാശ്വതസന്മാർഗ്ഗസേതുക്കൾ പാരിതിൽ പണ്ടുള്ളോർ തീർത്തതെല്ലാം' നാമാവശേഷമായ്പ്പോയതിനെപ്പററി കവി സമാധാനിക്കുന്നു.

'......നന്മയെത്തൊട്ടല്ലം തിന്മപെട്ടാൽ
ചന്ദ്രബിംബാങ്കംതാനായതു മാസത്തിൽ
ഒന്നുതാൻ പ്രായേണ ദശ്രാത്രി'

അനേകം പതിവ്രതമാരെപ്പെററ പുണ്യഭൂമിയിൽ ഗണികയുടെ ആവിർഭാവം ചന്ദ്രനിലുള്ള കളങ്കം മാത്രമാണ്.

'നാണിച്ചും ഖേദിച്ചും ഭൂമിക്കുഭാരമായ്-
ഗാണിക്യശ്രേണിക്കു ദുർയ്യശസ്സായ്
താൻമാത്രം, താൻമാത്രമിങ്ങിനെ വാഴ്കയോ
പൂർണ്ണമാനൊരാണന്യേ ഭൂതിയന്യേ?

എന്നു വിലപിക്കുന്ന നായിക യാമാർദ്ധംകൊണ്ടു സായുജ്യമടയുമെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽപോലും ആരാണ് വിചാരിച്ചുപോവുക? എന്നാൽ ലോകചരിത്രത്തിലെ പല സംഭവങ്ങളും, ലോകത്തെയാകെത്തന്നെ മാററിമറിച്ച പല സംഗതികളും സന്ദർഭത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ പിങ്ഗള തന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തിൽ മാററമില്ലെങ്കിലും മാനസികമായി മറെറാരുജന്മം സിദ്ധിച്ച മഹതിയായിരിക്കയാണ്. വാത്മീകിമഹർഷിക്ക് ഭക്തനാവാനുള്ള ആഗ്രഹം സിദ്ധിച്ചത് കേവലം അല്പിഷ്ഠമായ ഒരു കാലംകൊണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

മഗ്ദലന മറിയം 'രക്ഷിക്ക ചാരിത്രം' എന്ന ആക്ഷേപംകേട്ടു പരമാത്മാവിനെ ശരണംപ്രാപിച്ചതുപോലെ തന്റെ തോഴിയുടെ 'ദൈവത്തെയോക്കണേ' എന്ന വചനം അവളിലും ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനെക്കുറിക്കുന്നു. ആ ആറക്ഷരം നിസ്സഹായയായൊരു തോഴിയിൽനിന്നു വരുന്നതാണെങ്കിലും, അതേവരെ തെല്ലുപോലും ഈശ്വരചിന്തയില്ലാതിരുന്ന നായികയിൽ ദൈവബോധത്തിന്റെ ഉദയം വരുത്തിവെക്കുവാൻ അതിന്നു കെല്പുണ്ടായി. ദൈവമെന്നൊരുശക്തിയുണ്ടെന്നു ഇദംപ്രഥമമായി അവർക്കു

തോന്നിപ്പോകുന്നു. മേലിൽ 'ക്രൂററഗോശാലക്രൂററരായ' കൂട്ടുകാരെയാരേയും തൻെറ നിലയനത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനനുവദിക്കയില്ലെന്ന് അവൾ ദൃഢമായി ആണയിടുന്നു. രാജ്ഞി വില്പനക്കു വെച്ചിരുന്ന ഹാരത്തിന്മേലുള്ള ദുർമ്മോഹംവിട്ടു അവൾ അതിനെ തനിയെ വിസ്മരിച്ചുപോകുന്നു.

ശാന്തയായി, ആലോചനാനിമഗ്നയായി അവൾ തൻെറ പാപങ്ങളെ പശ്ചാത്താപത്തിൽ നീററിയകററുകയായിരുന്നു. ആ അന്ധകാരത്തിൽ വിദ്യുല്ലതപോലെ മണിയറയിൽ ആർ തൂക്കിയോ തൂങ്ങിപ്പോന്നിരുന്ന ശ്രീരാമദേവൻെറ പടം താഴെവീണു പട്ടുവിരിപ്പിനാൽ താങ്ങപ്പെടുന്നു. ആ പടം അവിടെ നിലകൊണ്ടിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത തന്നെ അവൾ മുമ്പ് ആലോചിക്കാത്തതാണ്. അങ്ങിനെ അവൾ ഭക്തിപാരമ്യത്തോടുകൂടി ആ ജീവാത്മാവിൻെറ വിഗ്രഹത്തെ നേഞ്ഞോടുചേർക്കുന്നു. കണ്ണിൽ പുരട്ടിയിരുന്ന അഞ്ജനത്തോടുകൂടി താഴോട്ടൊഴുകിയ കണ്ണുനീരാകുന്ന 'യമുനയോടുചേർന്ന ഗംഗാജലത്തിൽ അവൾ പരിശുദ്ധയായിത്തീരുന്നു. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ മഗ്ദലനമറിയത്തെ 'ഇപ്പശ്ചാത്താപമേ പ്രായശ്ചിത്ത'മെന്നു സമാശ്വസിപ്പിച്ചതുപോലെ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ 'ധന്യയായ് പിംഗളേ നിന്മിഴിരണ്ടിലുമിന്നാവ്യഭൂഷണം ചാർത്തുകയാൽ, എന്നു തൻെറ നായികയേയും ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

'ഉൾസുഖമെന്നതോ ചിത്തത്തിൽവാണിട്ടും
തൃഷ്ണക്കുതീനിട്ടും ജീവിക്കുണ്ടോ ?'

എന്നു തന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചു അവൾ ദുരന്തദുർമ്മോഹത്തെ—മതിവരാത്ത തൃഷ്ണയെ—ദൂരത്തകററുന്നു. അതാണല്ലോ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൽക്കർഷത്തിനുള്ള പ്രഥമമായ പരിപാടി. "സൌന്ദര്യപൂർണ്ണ ഞാൻ" എന്നു അഹങ്കരിച്ചിരുന്ന പിംഗള പിന്നെ,

'ഉച്ചിയിൽ ശ്യാമമാം ശഷ്പത്തിൻ കെട്ടൊന്നും
വക്ഷസ്സിൽ ശോഫത്തിൻ പിണ്ഡംരണ്ടു

ഒട്ടിച്ചുതീർത്തുള്ള' ഒരു 'ഓട്ടമൺപാനി'യെന്നാണ് തന്നെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്, അങ്ങിനെ അഹങ്കാരവും അവളിൽനിന്നകലുന്നു. ദൈവഭക്തിപാരമ്യത്തിൽ സൂര്യോദയത്തിൽ തിമിരമെന്നപോലെ, ഓരോന്നോരോന്നായി കാമക്രോധാദികളായ വികാരങ്ങൾ അകന്നു പോകുന്നതിൽ എന്താണത്ഭുതം. ഇങ്ങിനെ പരിപൂതചരിത്രയായ്ത്തീരുവാനുള്ള ഭാഗ്യം പിംഗളയ്ക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഈ കവിതയിൽ എത്രയെത്ര ചിന്താരത്നങ്ങളെയാണ് കവി അടക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു.

കല്യാണമണ്ഡപം കല്ലറയായ് മാററാം,
കല്യാണക്കുന്നിലുമാഴികേറാം
ചാലെന്നോ തിട്ടെന്നോ ശാശ്വതമായൊന്നു
കാലപ്രവാഹത്തിലില്ലതന്നെ

എന്നുംമററും ഏതു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടും ഇരുത്തിയാലോചിപ്പിക്കുന്ന എത്രയെത്ര തത്ത്വങ്ങളെയാണ് കവി കാട്ടിത്തരുന്നതു. യാമാർദ്ധത്തിൽ ബ്രഹ്മരഹസ്യം കണ്ടറിഞ്ഞ നായിക,

'യഥാസാകൃച്ഛ്റകാലേപി
ലേഭേ ധർമ്മം സനാതനം'

എന്ന തത്ത്വമല്ലേ ഉപയോഗിക്കുന്നതു. 'വക്ഷോജാദ്രി'യിലെ ഏണങ്ങളായും, 'നാഭികൂപ'ത്തിലെ മണ്ഡൂകങ്ങളായും വിടന്മാരെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന മഹാകവി എത്രയെത്ര പാതിവ്രത്യഘാതകന്മാരായ പുരുഷന്മാരെയാണ് ശാസിക്കുകയും ലജ്ജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള തത്ത്വചിന്താശതങ്ങളാകുന്ന സമുൽകൃഷ്ടവിഭൂഷകൾ ആപാദചൂഡമണിഞ്ഞു കവിതാനതാംഗി അന്യാദൃശമായ ലാവണ്യവിശേഷം വഹിക്കുന്നു. ഇനിയും ധാരാളം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കാമെങ്കിലും സ്ഥലകാലകാര്യമോർത്തു അതിനു തുനിയുന്നില്ല.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിൻെറ പിങ്ഗള

മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഉചിതങ്ങളായ പദങ്ങളെ, വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടതു തന്നെയാണ്. ഉജ്ജ്വലങ്ങളും സാത്വികങ്ങളുമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഘടനയിൽ ഗാനമാധ്വീധാര കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ഭവ്യമായ ഭംഗി ആ കവിമല്ലൻെറ കാവ്യത്തിൽ എങ്ങും കാണാം.

'അമ്പെന്നൊന്നില്ലല്ലോ ഞങ്ങൾക്കു പാക്കിൽ,
അമ്പിന്മേലമ്പുണ്ടോ കാമനെയ്‌വൂ'
രൂപത്തെക്കാമിച്ചാളത്തയ്യൽ, ഇത്തന്വി
രൂപയെ, അത്രയ്ക്കേ ഭേദമുള്ളൂ,

'ഭുക്തിക്കു പിമ്പാവാംമുക്തി' 'ഭാ'യ്ക്കു പിന്നല്ലയോ 'മാ' വരേണ്ടതു?' എന്നിങ്ങിനെ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആശയങ്ങളെകൊണ്ടുമുള്ള ഇന്ദ്രജാലവിദ്യയുടെ കോലാഹലം കാണികളുടെ മനവും കരളും മയക്കാതിരിക്കയില്ല. ചന്ദ്രനെ പതിനാറു കലകൾ സേവിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ നായികയാകുന്ന ചന്ദ്രനെ 'നാലുപതിനാറു' കലകളാണ് പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രതിഭയുടെ ഈദൃശമായ നവനവോന്മേഷം ആശ്ചര്യാവഹംതന്നെ.

കല്പനാകാമനീയകത്തിനൊത്ത ശബ്ദരാമണീയകവും ഈ കാവ്യതല്ലജത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം മിക്കവാറും എല്ലായിടത്തും നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'ശയ്യയിൽ ഞങ്ങളെത്തേടുവാനേവർക്കും
കയ്യിലെക്കാശൊന്നേ കാര്യമുള്ളൂ'
'പൊന്നെണ്ണവേർപെട്ട പൂരുഷക്കൊപ്രയോ
പിണ്ണാക്കപ്പേഷകയന്ത്രത്തിങ്കൽ'
'ആനംഗബാണങ്ങൾക്കുള്ളിലെ മാനുഷ
മാനസകാമ്മണ ചൂർണ്ണയോഗം

പിയൂഷയൂഷത്തിൽ ചാലിച്ചോ നാന്മുഖ
നീയോഷാരത്നത്തിൻമേനിതീർത്തു' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അന്ത്യപ്രാസഭംഗിയും, അലങ്കാരഭംഗിയും കവിതയെ നിതാന്തമധുരമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം സമുദായത്തിൻെറയോ വർഗ്ഗത്തിൻെറയോ സംസ്കാരം പരിഷ്കാരം മുതലായവയെ സജീവമായി പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്ന കവി തൻെറ ആ പരിശ്രമത്തിൽ വിജയംനേടിയിരിക്കുന്നത് സമുദായമദ്ധ്യത്തിലെ വിടന്മാരേയും ഗണികമാരേയും ചിത്രീകരിച്ച്, അവരെ അധിക്ഷേപിച്ചു, അവരെപ്പററി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വെറുപ്പങ്കുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

തമോനിബിഡമായ ഭൂതകാലത്തിൻെറ തീക്ഷ്ണമായ പാപത്തിൽനിന്നു ഭക്തിയാകുന്ന വൈദ്യുതദീപത്തിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി രക്ഷപ്പെടാനാണ് കവി നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. പിങ്ഗളയുടെ അവസാനനിമിഷങ്ങളിലെ വിശുദ്ധമായ പ്രണയം ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൽക്കർഷത്തിന് ഉപോൽബലകമായിതീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്ഥായിയായ പ്രണയവികാരം പരിശുദ്ധമായിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് പരമാത്മദർശനത്തിനുള്ളൊരുപാധിയായിത്തീരുമെന്നു പിങ്ഗള തെളിയിക്കുന്നു. പ്രണയത്തിൻെറ മനോഹരരൂപം—പരിശുദ്ധമായ പ്രണയം—വെറും സ്നേഹമാണ്. ഈശ്വരൻ സ്നേഹസ്വരൂപനുമാണല്ലൊ,

ശാന്തരസപ്രധാനമാണ് ഈ കവിത. അംഗിയായരസത്തിനു വിഘാതം വരാതിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അംഗരസങ്ങളുടെ നിബന്ധനം കവി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. കവിതയുടെ ആദ്യഭാഗമാകമാനം വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിൻെറ ച്ഛായയിൽ സുവിശ്രമംകൊള്ളുന്നു.

'ആ നീലക്കാറൊളിപ്പൂവണിക്കൂന്തൽക്കെ-
ട്ടാനിത്യബന്ധുരമാസ്യബിംബം

അച്ഛാന്തുപൊട്ടണിത്തുനെററിത്തിങ്കൾക്കീ-
റാലാസ്യലോലമാം ചില്ലിവല്ലി' ഇങ്ങിനെ 'കമ്മൽ ചാർത്തിയ കർണ്ണപാശത്തേ'യും മററും വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന കവി അങ്ങിനെ പ്രത്യംഗവർണ്ണനയ്ക്കു തുനിയുന്നതായാൽ 'കുന്നിന്മേലേറും നാം കുണ്ടിൽ വീഴും' എന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

കഥാവസ്തുവിൻെറ തോതു നോക്കുമ്പോൾ കവിത വളരെ നീണ്ടുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു തീർക്കേണ്ട ഭാഗത്തിന്ന് വൃഥാവിസ്തരം നല്കുക, ധാരാളം ഉല്ലേഖങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും വർണ്ണനകളും കൊണ്ടുവന്നു അനതിപ്രധാനങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങൾക്കും വസ്തുക്കൾക്കും വൈപുല്യം വരുത്തുക മുതലായ രീതികൾ കവിതയ്ക്കു ഒട്ടും ഭൂഷണമല്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

ഉള്ളൂരിൻെറ 'പരന്ന വായനയും ഉയന്ന' ഭാവനയും കവിതയിലെങ്ങും നിഴലിച്ചു കാണുന്നു. നവനവങ്ങളായ ഉല്ലേഖകല്പനകളാലും 'സ്റ്റോക്കൊഴി'യാത്ത അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളാലും ആപാദം ആചൂഡം മനോഹരമായിതീന്നിരിക്കുന്ന കവിതാശൈലി ഉള്ളൂരിൻെറ പ്രത്യേകതകളെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കവിക്ക് പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലുള്ള അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം കവിതയുടെ ഗാംഭീര്യത്തിന്നു സഹായകമായിട്ടുണ്ടു. ആകർഷകമായ രചനാഭംഗിയോടുകൂടിയും, ആലോചനാസുന്ദരങ്ങളായ ആശയങ്ങളോടുകൂടിയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഈ കവിത ഖണ്ഡകവിതാസാമ്രാജ്യത്തിൽ എത്രയുമുന്നതമായൊരു പദവിയെയാണ് അധിരോഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

'ശകുന്തളോപാഖ്യാനം കാളിദാസൻെറ പ്രതിഭയിൽ ശാകുന്തളമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചതുപോലെ' വശ്യവചസ്സായ കവിശ്രേഷ്ഠൻെറ തൂലിക

മഹാകവി ഉള്ളൂരിൻെറ പിങ്ഗള

യിലൂടെ പുറത്തുവന്നപ്പോഠം പിംഗളയുടെ എത്രയും ചുരുങ്ങിയൊരു കഥ, അതിമനോഹരമായൊരു ഖണ്ഡകൃതിയായ്പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. മേലിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള അനേകം കവനതല്ലജങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈരളീദേവിക്കു കോമളിമ നല്കുത്തക്കവണ്ണം ഉല്ലേഖഗായകനായ മഹാകവിക്കു സർവ്വേശ്വരൻ ദീർഘായുസ്സു നല്കട്ടെ.

എം. കെ. കൃഷ്ണൻ.

ക്ലാസ്സ് (II)

UNIVERSITY LIBRARY,
10 OCT 1946
MADRAS.

CAMP COTS
DURABLE AND STRONG

In different patterns & sizes to suit one and all

PATTERN 'A' "EXCELLENCE"

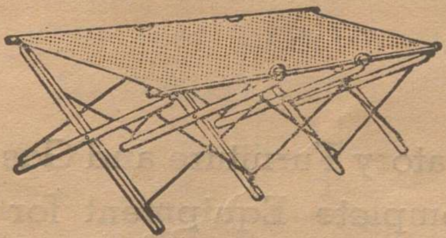

PATTERN 'B' "CHALLENGE"

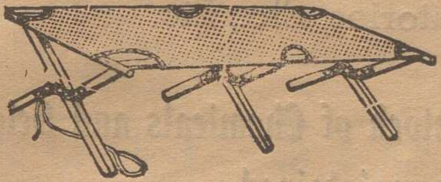

Fitted with English watterproof canvas or superior Indian canvas

Curtain fittings and Jute canvas bag also supplied

Our cots are well known for their quality and cheapness

The Standard Furniture Co., Ltd.

KALLAI—S. MALABAR.

Branches:	MADRAS	....	Mount Road,
	TRICHY	....	Promenade Road,
	COIMBATORE	....	Trichy Road,
	BANGALORE	....	Kempegowda Road.

Finished Articles from our workshops meet every requirement for efficient service, dependability & finish

Laboratory Furniture and Gas and Watter Fittings, complete Equipment for Bacteriological, Chemical, Industrial, Pathological, Physical Laboratories, Etc., Etc.

Large stock of Chemicals and Scientific Instruments always maintained.

Consult us for the Supply of:

"EVERY THING FOR THE LABORATORY"

The Andhra Scientific Company, Limited.

HEAD OFFICE & WORKS: MASULIPATAM.

4, Blacker's Road, Mount Road, Madras.

(Est. in 1915)

The Tellicherry Bank, Ltd.,

HEAD OFFIE: TELLICHERRY

Branches: KUTHUPARAMBA, NADAPURAM, KALLLAI (MAHE) AND MANNAYAD (NETTUR)

Authorised Capital ...	...Rs. 2,00,000-0-0
Subscribed Capital....	...Rs. 1,31,925-0-0
Piad up Capital...	...Rs. 1,03,393-7-6
Reserves...	...Rs. 83,672 13-3

Banking business of every description transacted on terms which may be ascertained on application.

BOMBAY STUDIO

TELLICHERRY

FOR FIRST RATE

PHOTOGRAPHY

GO TO US

All the Blocks in the G. B. C. Magazine are out of our Photos

NOTICE

Recruitment to the I. A. F.

The Indian Air Training Corps, inaugurated early this year and now functioning at our University, offers excellent opportunities to our students desirous of joining the General Duties (Commissioned Pilot) Branch and the non-commissioned technical ranks of the Indian Air Force. Whereas, at the Commencement of this scheme, only a small proportion of successful candidate could be recommended for G. D. commission by the Uuiversity Final Interview Board, the remainder being expected to enrol in the technical (non-commissioned) ranks of the I. A. F., the Governmet of India have now decided to accept all suitable candidates, subject to their passing the necessary tests at an Officers' Selection Board, into the commmissioned (Pilot) ranks of the Indian Air Force. Successful candidates, who are recommended for G. D. commissions by the University Final Interview Boards, will not have to appear before Provincial Selection Boards but will go straight before an Officers' Selection Board.

The next course for the I. A. T. C. will commence in April 1944.